

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

El patró de l'@

Carlo Acutis es presenta com un model de santedat especialment dirigit als joves

P 8-11

La basílica de la Mare de Déu de la Mercè, la primera església de Barcelona a tenir una imatge del futur sant

P 12

SUMARI

14 JULIOL 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Parròquies en sortida	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

De “depredadors” a “conreadors” del jardí

Missatge del Papa per a la
Jornada de Pregària per la
Cura de la Creació

20-21

**Mossèn Lluís Romeu,
150 anys**

El bisbat de Vic dedica un any al gran "Apòstol del cant sagrat"

26-29

**Esperit franciscà
transformador**

Coneixem la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Sabadell

40

**Augmenta la
generositat dels
benefactors d'ACN
Espanya 2023**

Ucraïna, el país més ajudat, i Àfrica, el continent amb més projectes

EDITORIAL

Sant de l'Esperança

L'1 de juliol hi havia una certa expectació per saber la data de la canonització del jove beat Carlo Acutis, conegut com el "sant mil·lennial", l'"influencer de Déu", el "ciberapòstol"... tot de qualificatius grandiloqüents que els mitjans de comunicació empram de forma assídua per remarcar com a extraordinària una biografia que, al cap i a la fi, va ser del tot ordinària.

Carlo Acutis era un jove d'allò més convencional que destacava per la seva destresa amb les noves tecnologies, res que no sigui habitual entre el jovent d'avui. Tan convencional era que quan se'l representa es fa amb un *outfit* del tot comú avui dia: pantalons texans, polo, vambes, motxilla i mòbil a la mà.

El que no és gens convencional és que un jove tan del seu temps sigui declarat sant. I això ens fa pensar en la referència del papa Francesc als sants de la porta del costat, perquè la santedat rau en les obres importants en les accions més quotidianes.

Com explicava la seva mare en una entrevista que vam publicar el 12 de març del 2023, "tot el que feia en Carlo, ho feia per Jesús, en Jesús i amb Jesús". Es diu de Carlo Acutis que reparava mòbils dels seus amics per regalar-los a les persones més necessitades, perquè estiguessin connectades amb els seus éssers estimats, i que la seva destresa tecnològica la va posar al servei de l'evangelització. "L'Eucaristia és la meua autopista cap al cel", afirmava el jove que va morir amb 15 anys de leucèmia i que, entre d'altres accions, va dissenyar una pàgina web on documentava miracles eucarístics. S'albira com a data probable de la canonització el proper Jubileu de l'Esperança, que l'Església celebra el 2025. No hi ha dubte que el seu testimoni pot obrir camins d'esperança per a l'evangelització amb els més joves.

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

--	--	--	--	--	--

 Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

JORDI ARMADANS GIL

@Jordi_Armadans

04/07/2024

Polític i periodista

Enmig de notícies brutals, recordar que desenes d'ONG israelianes i palestines van convocar fa 3 dies un gran acte, amb 6.000 persones, per exigir la fi de la guerra a Gaza, el retorn dels ostatges, la fi de l'ocupació dels territoris palestins i fer possible la pau

JORDI BORRÀS

@jordiborras

03/07/2024

Periodista

Sous baixos, contractes precaris, hipoteques inassumibles i lloguers pels núvols. Un drama que sobretot afecta un jovent que no es pot independitzar perquè materialment li és impossible. Deslligar tot això de la baixa natalitat no ajuda gens a resoldre el problema

EMILI PACHECO GARCÍA

@emilipachecoga

01/07/2024

Periodista

Francesc Romeu, un dels meus referents des que vaig començar a exercir el periodisme. Un plaer comptar amb ell cada setmana al *Paraules de Vida*. Per cert, al setembre 20 anys de col·laboració: "Crec que no sabria viure sense exercir el periodisme"

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

PLENÀRIA EXTRAORDINÀRIA DELS BISBES ESPANYOLS

La Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola, reunida el 2 i el 3 de juliol, va estudiar el Pla de Reparació a les Víctimes d'Abusos. Per aprovar-lo amb la participació de tothom, els 26 bisbes van convocar una Assemblea Plenària extraordinària per al 9 de juliol. Dijous 4, aquest tema va estar molt present en els informatius i en el programa *Sense distància*. Durant la roda de premsa, el secretari general dels bisbes, Francisco-César García Magán, va explicar que el pla s'havia analitzat a partir de diverses aportacions, incloent-hi les de

diversos bisbes.

El portaveu va dir que, amb aquest pla, es busca "la reparació integral a les víctimes d'abusos sexuals que no s'hagin resolt per via judicial". García Magán va recordar que l'Església "vol atendre les víctimes, amb ajuda psicològica, mèdica i espiritual", més enllà del "ball de xifres, en què no vol entrar". I entre altres temes, la Permanent va estudiar un document per adaptar els nous criteris de la Santa Seu per a la formació als seminaris. Serà presentat a la Plenària ordinària de novembre.

Zoom MACIÀ GRAU

Ajuntament d'Olot

El dimecres 3 de juliol va ser un gran dia per a la ciutat d'Olot, que va veure com l'església de Sant Esteve recuperava la figura del seu sant. L'escultura, destruïda durant la Guerra Civil, torna a lluir a la façana del temple després de vuitanta anys gràcies a l'esforç de l'Associació Cultural d'Amics de Sant Esteve. La figura pesa 220 quilos, fa més de tres metres d'alçada i ha estat construïda pel taller d'imatgeria religiosa El Arte Cristiano d'Olot.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

16 de juliol del 1918

A Valls obre les portes la primera biblioteca pública de la Xarxa de la Mancomunitat

Des del monestir

16 de juliol de 1899

**JOSEP MIQUEL
BAUSSET**

Monjo de Montserrat

Com recull el monjo de Montserrat, P. Cebrià Baraut, al llibre *Santuari del Miracle. Història, art, guia*, va ser el 16 de juliol de 1899, ara fa 125 anys, quan, en presència del bisbe de Solsona, Ramon Riu, i de l'abat de Montserrat, Josep Deàs, "tingué lloc la col·locació de la primera pedra de l'edifici del futur cenobi".

Aquest monestir va ser possible perquè el bisbe de Solsona, "que professava una extraordinària devoció a la Mare de Déu del Miracle", demanà a Montserrat que enviés uns monjos per tenir cura del santuari.

El 12 de juliol de 1901, dos anys després de la col·locació de la primera pedra, es va redactar el document de lliurament "de l'església i el santuari del Miracle, amb les seves dependèn-

El Miracle és un lloc de trobament amb Déu

cies, signat pel bisbe Riu i per l'abat Visitador de la província espanyola, Antoni Ruera, en nom propi i del 'abat de Montserrat'. D'aquesta manera, els monjos "en prengueren possessió el dia 1 de setembre del mateix any". Aquell dia, el bisbe de Solsona, "després de la missa solemne, consignà les claus del temple i del monestir al P. Pere M. Solà, designat primer superior de la nova fundació".

Els monjos destinats al Miracle el 1901, a més del P. Solà, eren els pares Ramir Escofet, Daniel Alegre i Plàcid Vives i els germans Celestí Bech i Isidor Arnàiz.

Des dels seus orígens, amb l'aparició de la Verge Nena al prat de Basadòria el 1458, el Miracle és un lloc de trobament amb Déu, amb els altres, amb la natura i amb un mateix i és

a l'església on es venera la imatge tan estimada de la Mare de Déu del Miracle, que és el centre d'aquest bellíssim lloc del Solsonès.

Cada dia la pregària senzilla de la Litúrgia de les Hores i l'Eucaristia, a l'església i l'acolliment d'hostes i de pelegrins, fan del Miracle un lloc de recer per a tots aquells que cerquen un espai de pau i de silenci, de trobament amb Déu, amb els altres, amb la natura i amb ells mateixos.

125 anys després de la col·locació de la primera pedra del monestir del Miracle, una petita comunitat de monjos de Montserrat continua custodiant la Verge Nena, "rosa vera celestial", mare de consol i d'esperança, que vetlla i protegeix tots els qui s'atansen a aquest santuari per venerar la seva santa imatge. ■

Mirada al món

La violència interminable

AGUSTÍ BORRELL

Vicari general de l'Orde del Carmel Descalç

La política mexicana està travessant una forta crisi

Les dades porten a haver de reconèixer que els conflictes i la violència augmenten sense parar arreu del món. Les notícies recorden sovint algunes de les nombroses guerres que continuen actives de manera cruel i dramàtica en diverses regions. Són encara més les lluites armades que són ignorades pels nostres mitjans de comunicació, per exemple les moltes que tenen com a escenari algun dels països africans.

Un exemple concret de violència quotidiana que he pogut conèixer de primera mà és la situació que es viu a Mèxic. Es tracta d'un país molt gran, relativament modern i desenvolupat, on es dona tanmateix una curiosa convivència entre progre-

ssos tecnològic i formes de vida tradicional com la dels pobles indígenes.

La política mexicana està travessant una forta crisi, com en tants altres països d'Amèrica Llatina i de tot el món. També a Mèxic, el que més preocupa és el ràpid creixement de la violència. Entre els diversos factors que la propicien destaca l'expansió del narcotràfic, que comporta formes de control de tipus mafiós cada vegada més esteses per tot el país. Abunden els segrestos, les desaparicions, els assassinats, les extorsions, la inseguretat... L'estat es mostra incapaç de controlar aquest fenomen creixent, i és evident la infiltració progressiva dels interessos mafiosos en les administracions

públiques i en els cossos militars i policials.

En un món tan global i tan interrelacionat com l'actual, hem de ser conscients que allò que passa en qualsevol indret, per llunyà que sembli, ens afecta i ens interessa. El treball per la pau és una tasca universal, ha de ser un compromís de cadascú. Entre tots hem de crear les condicions per anar bastint una humanitat solidària, respectuosa i pacificada. Els cristians, amb més motiu encara, hem de ser constructors de pau en la societat humana, recordant l'exemple de Jesús i la seva benaurança: "Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu" (Mt 5,9). ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Preguem amb els salms

El mes de maig passat, el papa Francesc convocava oficialment el Jubileu del 2025, amb la butlla *Spes non confundit* (“L’esperança no defrauda”). En aquest document, el Sant Pare desitja a tots els fidels que el Jubileu esdevingui una font d’esperança. El Papa afirma que “l’esperança cristiana ni enganya ni defrauda perquè està fonamentada en la certesa que res ni ningú no podrà separar-nos mai de l’amor diví”.

Tal com anuncia la butlla papal, el 24 de desembre vinent s’iniciarà l’Any Jubilar amb l’obertura simbòlica de la Porta Santa de la basílica de Sant Pere, al Vaticà. El Jubileu ens convida a trobar-nos amb Déu també a través del perdó, de la misericòrdia que es transforma en indulgència. Per cert, els fidels que ho desitgin ja poden consultar quines seran les condicions per obtenir la indulgència plenària jubilar*.

Per preparar-nos per a aquest proper Jubileu de l’Esperança, el Papa proposa que dediquem aquest 2024 a la pregària. La Santa Seu, mitjançant el Dicasteri per a l’Evangelització, ha editat uns quaderns que ens poden ajudar a valorar la importància de pregar a Déu. Inspirant-me en el segon d’ells, que porta per títol *Pregar amb els salms****, voldria animar-vos a redescobrir els salms que, com sabeu, són el fonament de la pregària de l’Església.

En els salms hi podem trobar una paraula escaient que manifesti l’estat de la nostra ànima en cada moment. Els salms són expressió del poble de Déu. A primer cop d’ull, pot estranyar-nos el fet que la Bíblia inclogui un llibre de pregàries, ja que a la Bíblia, normalment, és

Déu el que s’adreça a nosaltres. En aquest punt, convé recordar que tota la Bíblia és Paraula de Déu. A través de la pregària dels salms, s’expressen les angoixes, alegries i esperances de la nostra vida. Per tant, els salms no són només un model de pregària, sinó també de vida.

Benvolguts germans i germanes, mentre avancem cap al proper Any Jubilar, preparem-nos per ser pelegrins d’Esperança cuidant la nostra pregària. La pregària amb els salms ens pot ajudar en aquesta preparació. Els salms tenen el seu espai dins la litúrgia, però també impliquen l’experiència humana i el nostre compromís diari en la nostra dimensió comunitària i en l’àmbit més personal. Preguem amb els salms i que ens ajudin a fer camí units a Crist, amb il·lusió i esperança. ■

* Per obtenir la indulgència plenària:

** Apunts sobre la pregària, a càrrec del cardenal Gianfranco Ravasi:

A l'espera del dia de la canonització de Carlo Acutis, la parròquia de Santa Maria la Major d'Assís, on es troben les restes del beat, cada dia rep més visites de pelegrins

SANTEDAT EN L'ERA DIGITAL

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS

Assís

L'1 de juliol, la Sala de Premsa del Vaticà i fidels d'arreu del món estaven expectants, amatents a l'anunci de la data de canonització d'un conjunt de beats, entre ells el jove italià Carlo Acutis. La sorpresa va arribar quan la Santa Seu va fer públic que el 20 d'octubre del 2024 s'inscriurien en el Registre dels Sants diverses figures destacades, però, pel que fa a Acutis, el papa Francesc anunciava que el dia de la seva canonització encara estava "per determinar".

Aquest "per determinar" ha desfermat una onada de curiositat entre els molts seguidors del beat. Tot apunta que el dia de la seva canonització podria girar entorn del Jubileu del 2025. No obstant això, dins d'aquest marc, sorgeixen diverses incògnites: serà canonitzat durant el Jubileu dels Adolescents? O potser durant el Jubileu dels Joves? Una de les intencions del Vaticà podria ser presentar Carlo Acutis com un model de santedat especialment dirigit als joves, reconeixent la seva capacitat per connectar amb les noves generacions, però no deixen de ser un conjunt de suposicions que alimenten la intriga i l'interès sobre la seva canonització. Amb el temps, les respostes a aquests interrogants aniran emergint i aclarint-se.

Carlo Acutis
és un model
per als joves.

QUI VA SER CARLO ACUTIS?

Ara bé, qui va ser Carlo Acutis i per què passarà pels altars com a sant? “Era un noi absolutament normal, però amb una harmonia especial”, així el definia Mons. Gianfranco Poma, que va ser el rector del jove beat. Una frase que realment resumeix per què va morir en olor de santedat. És habitual, en el moment de definir Carlo Acutis, subratllar que va ser un jove molt avesat a les noves tecnologies i que, a l’edat de 15 anys, se li va detectar una leucèmia fulminant, que el va dur a deixar aquest món al cap de pocs dies, concretament el 12 d’octubre del 2006. Si bé aquestes dades són verídiques, no són aquelles que determinen que una persona pugui arribar a ser santa, sinó més aviat les virtuts heroiques que va viure en el seu dia a dia.

En una entrevista a *Catalunya Cristiana* (12 de març del 2023), Antonia Salzano, mare de Carlo Acutis, expressava d’aquesta manera com vivia la fe el seu fill: “En Carlo considerava Déu un bon amic. A través de la pregària, del diàleg interior, de la introspecció, el meu fill parlava amb Déu. ‘Una vida tan sols pot ser veritablement bella si s’aconsegueix estimar Déu per damunt de tot’, deia en Carlo. [...] Tot el que feia en Carlo, ho feia per Jesús, en Jesús i amb Jesús. N’era un testimoni veraç. Quan jo estava amb el meu fill, sentia la presència de Jesús; una presència única i especial.”

Una de les característiques més destacades del jove italià era la seva gran devoció per l’Eucaristia. De fet, una de les seves frases més cèlebres era: “L’Eucaristia és la meva autopista cap al cel.” Amb només 15 anys, en Carlo mostrava una sensibilitat especial per la presència de Jesús eucarístic. Com a jove coneixedor de les noves tecnologies, i amb una clara intenció evangelitzadora, va crear una pàgina web on classificava els principals miracles eucarístics que han tingut lloc al llarg dels segles arreu del món.

L’ESGLÉSIA DE SANTA MARIA LA MAJOR

I, avui, qui és Carlo Acutis? Qui va a Assís i passa per l’església de Santa Maria la Major, també coneguda com a Santuari de l’Espoliació, parròquia dedicada al discerniment vocacional,

Les restes del jove es veneren a Santa Maria la Major d’Assís.

pot observar un fet que crida especialment l’atenció: les restes de Carlo Acutis, vestit amb pantalons texans, vambes i una dessuadora que ja es veu que ha estat utilitzada. En un instant, hom connecta amb ell. Ja no es tracta d’una persona amb unes característiques absolutament extraordinàries i molt allunyades de la realitat que tots vivim. De sobte, un s’adona que és un beat que probablement va arribar a escoltar cançons com *She Will Be Loved* de Maroon 5 o *Fix You* de Coldplay.

La germana Francisca pertany a les Germanes Missioneres Caputxines del Brasil, el grup de religioses que està a càrrec del Santuari de l’Espoliació des del 2017, temps abans que hi destinessin el cos de Carlo Acutis. Quan arribes a la parròquia és una persona fàcil de detectar, segurament la trobarem guiant algun grup, preparant una catequesi per a joves pelegrins que hi han arribat o caminant amunt i avall. La germana Francisca és d’aquell tipus de persones que remenen les cireres des d’una posició discreta i molt entregada.

Francisca parla amb aquest setmanari sobre el fenomen que ha estat per a la parròquia la vinguda del cos de Carlo Acutis, assegurant que “abans, per aquest carrer no hi passava ningú, ara els guies turístics

ANTONIA SALZANO
“En Carlo considerava Déu un bon amic. A través de la pregària, del diàleg interior, de la introspecció, el meu fill parlava amb Déu”

GERMANA FRANCISCA
“Ve gent de tot tipus, gent malalta demanant la curació, grups de joves, d’altres que no el coneixen..., ara bé, mai ningú no en resta indiferent”

AMÉRICO AGUIAR
“En Carlo sabia veure el valor de l’Eucaristia sent un jove del seu temps, amb les mateixes lluites”

han canviat la ruta quan porten grups que venen a Assís: fent camí cap a la basílica de Santa Clara, passen per Santa Maria la Major i finalitzen a la basílica de Sant Francesc d'Assís". Confirma que el nombre de pelegrins en els darrers anys ha augmentat i, des que se sap que serà canonitzat, encara més.

Acompanya aquestes paraules mostrant el seu calendari, on es veu clarament com cada dia la parròquia està reservada a diferents grups de pelegrins que demanen poder tenir una catequesi sobre la vida del futur sant. "Ve gent de tot tipus, gent malalta demanant la curació, grups de joves, d'altres que no el coneixen..., ara bé, mai ningú no en resta indiferent." I explica: "Fa poc va venir un noi que es va quedar parat mirant-lo i, quan em vaig atansar a preguntar-li què passava, em va assenyalar les vambes d'en Carlo i em va dir, 'fixa't, són iguals que les meves'."

Carlo Acutis era un noi atractiu, que provenia d'una família benestant, però que vivia amb molta senzillesa, com expressa la germana Francisca, "tot recordant que els diners són només paper". Tenia una especial delicadesa per les persones en situació de vulnerabilitat i les ajudava de manera discreta. De fet, el dia del seu funeral, van aparèixer nombroses persones que ningú de la família ni dels amics no coneixien, però que asseguraven haver conegut en Carlo i venien a mostrar el seu agraïment per l'ajuda que els havia brindat.

MIRACLES ATRIBUÏTS

L'adolescent italià serà canonitzat gràcies a dos miracles atribuïts a la seva intercessió. El primer miracle va ser la curació d'un nen brasiler amb una malformació congènita, després de les pregàries fervoroses de la seva mare. La germana Francisca expressa la seva alegria en veure la connexió entre el Brasil i Carlo Acutis: "L'antic rector de la parròquia on es troba ell era brasiler, nosaltres també, i el primer miracle reconegut per la intercessió d'en Carlo també s'ha esdevingut al Brasil. A més, el 12 d'octubre, dia de la mort d'Acutis, se celebra l'advocació mariana de Nostra Senyora d'Aparecida, patrona del Brasil."

El segon miracle, decidí per a la seva canonització, va implicar la recuperació miraculosa de Valeria Val-

verde, una jove costa-riquenya que va patir un greu accident de bicicleta. Després que la seva mare pregué a la tomba d'en Carlo a Assís, la Valeria es va recuperar sorprenentment malgrat els pronòstics mèdics adversos. Aquests miracles han estat reconeguts per la Santa Seu com a prova de la seva intercessió divina.

L'estiu del 2023 va tenir lloc la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) a Lisboa, on Carlo Acutis va ser nomenat com un dels patrons d'aquest esdeveniment. El cardenal Américo Aguiar, bisbe auxiliar de Lisboa i president de la Fundació JMJ Lisboa, explica que la decisió de nomenar Acutis patró de la Jornada rau en la importància de tenir patrons "propers als joves, no només d'edat, sinó de temps i context real, i qui millor que en Carlo, un noi del segle XXI". El cardenal Aguiar també subratlla la relació que tenia amb l'Eucaristia, ja que "molts no connecten amb la missa, necessiten més estímuls per no avorrir-se, i en Carlo sabia veure-hi el valor sent un jove del seu temps, amb les mateixes lluites".

El papa Francesc, en l'exhortació apostòlica *Christus Vivit*, escriu: "És cert que el món digital et pot posar davant del risc de tancar-te en tu ma-

teix, de l'aïllament o del plaer buit. Però no oblidis que hi ha joves que també en aquests àmbits són creatius i a vegades genials. És el que feia el jove venerable Carlo Acutis." En resum, tal com expressa el bisbe auxiliar de Lisboa, "una persona amb una sensibilitat especial per detectar les seves dificultats, que eren les mateixes que les de qualsevol persona, però amb un cor ple de l'Esperit de Déu, perquè si no, no s'explica tot el que va fer". D'altra banda, a la germana Francisca li agrada anomenar-lo "el patró de l'@, de l'arrova", perquè reflecteix la seva habilitat per utilitzar les noves tecnologies amb un propòsit evangelitzador.

La història de Carlo Acutis continua molt viva encara, fet que genera una mena d'intriga constant per voler-lo conèixer més. En aquests instants, trobem testimonis que van conviure amb ell, familiars, amics o professors. També hi ha molts detalls que potser no se sabran mai, perquè romandran en la intimitat del qui serà proclamat sant. El que sí que sabem és que el seu llegat continua escrivint-se i és viu en el testimoni de tants que el podran prendre com a model, l'empremta d'una quotidianitat autèntica i plena d'amor a Crist. ■

La germana Francisca impartint una catequesi sobre el beat a la parròquia de Carlo Acutis.

La basílica de la Mare de Déu de la Mercè serà la primera església de Barcelona a tenir una imatge de Carlo Acutis

UN SANT 'MILLENNIAL' EN UN TEMPLE BARROC

La imatge és una talla de fusta policromada d'una alçada de 71,5 cm.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Una talla de fusta menuda mostra un Carlo Acutis abillat amb la seva indumentària característica: texans, polo de color granatós, vambes, motxilla i mòbil a la mà. Una aparença típica d'avui dia. Però més enllà del seu *outfit*, el que crida més l'atenció d'aquest jove italià, beatificat el 2020 i properament canonitzat, és la seva vida i testimoni.

Conscients d'això, els responsables de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona han volgut que la imatge i el testimoni del beat millennial brillin amb llum pròpia en aquest temple barroc, que ha acabat esdevenint el primer de

Barcelona a tenir una imatge del beat i futur sant. Imatge que es col·locarà en una capella lateral de la nau principal.

“La figura d'Acutis transmet un gran missatge, perquè ens manifesta una manera de viure la santedat des de la quotidianitat, sense coses estranyes”, comenta el mercedari Fermín Delgado, rector de la basílica de la Mercè. “De vegades els joves pensen que els sants són cosa d'una altra època, i per això Carlo Acutis té una força tremenda.”

El pare Fermín destaca “la sincronia entre la seva vida espiritual, focalitzada en l'Eucaristia, i la seva tasca de caritat. No és una religió centrada només en la seva relació amb Déu, sinó en la seva relació amb Déu per donar-se als altres. És el que Jesús ens va ensenyar en l'Eucaristia quan va rentar els peus dels deixebles”.

bles”. I afegeix: “Era molt proper als pobres. Moltes vegades els regalava mòbils que havia reparat ell mateix perquè es poguessin comunicar amb els seus familiars.”

La imatge de Carlo Acutis ha arribat a Barcelona de forma providencial. Com explica Mònica Padrol, responsable de temes culturals i visites de la Mercè, es trobaven a Fàtima de pelegrinatge, el març passat, quan en una botiga d'art religiós van veure la imatge. “Encara no era habitual veure imatges de Carlo Acutis a Barcelona, i aquella era una talla de fusta policromada molt maca”, explica.

I el pare Fermín Delgado opina que la imatge pot contribuir encara més a fer de la basílica “un lloc de trobada dels joves amb Déu, de la mà de la Mare de Déu de la Mercè”. Ja ho és, perquè “cada vegada són més els joves que venen a missa”, com “també els que participen en la vetlla anual de la Immaculada Concepció, el 7 de desembre”. “D'això es tracta, que la basílica sigui la casa de tots, també dels joves.”

La benedicció de la imatge serà el 21 de setembre vinent, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Javier Vilanova. A les 17 h es projectarà la pel·lícula *El cielo no puede esperar*, sobre la vida del beat, i després, a les 19.15 i transmesa per Ràdio Estel, la missa. A la celebració ha estat convidada la mare de Carlo Acutis, que s'ha ofert a proporcionar una relíquia del seu fill. ■

FERMÍN DELGADO

“Carlo Acutis ens manifesta una manera de viure la santedat des de la quotidianitat, sense coses estranyes”

TICA FONT
Centre Delàs d'Estudi
per la Pau

Estem veient com les mentides
i desqualificacions arrenen entre la població,
que se les creu i les replica

Cansada de la polarització política

Jo ja no suporto escoltar declaracions de polítics, no aguanto les tertúlies polítiques de ràdio o TV, trobo pesadíssimes totes les intervencions de campanya electoral.

Els partits sembla que no es parlin entre ells, solament s'ataquen, es comporten com si fossin enemics a vèncer i no a convèncer. Únicament fan declaracions, no fan propostes substantives, fa més de vint anys que sento que cal fer una reforma del sistema de pensions, però no escolto que centrin el problema ni propostes per afrontar-lo. Total, passen els anys i tot igual, no apliquem sortides als grans reptes que tenim la societat.

Les dinàmiques polaritzadores arrosseguen la població, molta gent repeteix les mateixes desqualificacions —“és un mentider”, “és un dictador”, “és un feixista”—, estem veient com les mentides i desqualificacions arrenen entre la població, que se les creu i les replica. Al final, aquests conceptes perden significat: si Sánchez és un dictador, què era Franco? Si Ayuso és una feixista, què era Mussolini? La dinàmica de desqualificar l'adversari amb adjectius horribles, sense fonament, acaba desvirtuant conceptes que perden el seu significat i que comporten la deslegitimació de l'adversari.

Però els ciutadans ens deixem atra-

par entre desqualificacions, ens identifiquem amb els líders polítics i reproduïm els seus missatges, mostrant la mateixa hostilitat envers els nostres veïns o familiars, emetent emocions negatives envers els altres. Ens empenyen cap a ideologies extremes o antidemocràtiques que afavoreixen les tensions dicotòmiques —“eres dels meus o dels altres”, “eres roig o blau”, “eres dels bons o dels dolents”—, situant-nos en un cercle viciós en el qual el culpable sempre és l'altre, ja que l'altre no es mou de la seva posició cap a la meua o la del meu grup.

Aquesta dinàmica polaritzadora genera bloqueig institucional, incapacita per arribar a acords, genera desconfiança en les institucions polítiques i pèrdua de sentit o de suport al sistema democràtic. Aquesta dinàmica polaritzadora acaba comportant que donar suport a la democràcia sigui equivalent a donar suport a un projecte polític determinat i que, per tant, la democràcia formi part del debat ideològic, debat en què podem acabar considerant que formes de govern autoritàries poden ser millors o més eficaçes que la democràcia.

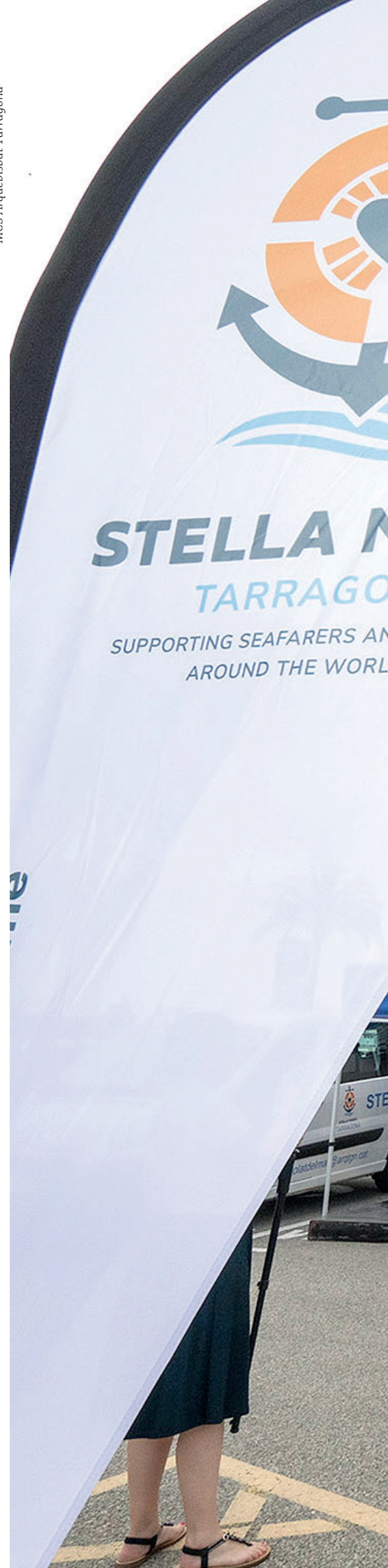
Avui solament soc capaç de manifestar el meu descontentament, no sé què proposar. En tot cas, que cal retornar a la política, però potser fora dels partits. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana informem del **missatge** del **Papa** per a la **Jornada** de **Pregària** per la **Cura** de la **Creació**, celebrem els **25 anys** de **Stella Maris** a **Tarragona**, i **Vic** recorda **Mn. Lluís Romeu**

MCS Arquebisbat Tarragona

El dimecres 26 de juny Stella Maris de Tarragona va commemorar el 25è aniversari amb la inauguració i benedicció de les noves instal·lacions per part de l'arquebisbe Joan Planellas.

Missatge del Papa per a la Jornada de Pregària per la Cura de la Creació

De “depredadors” a “conreadors” del jardí

ANGELES CONDE
Corresponsal a Roma

El 2015, el papa Francesc va decidir adoptar per a l'Església catòlica una jornada que ja celebraven altres Esglésies cristianes, la Jornada de Pregària per la Cura de la Creació. Se celebra cada 1 de setembre i té un marcat caràcter ecumènic, perquè és el dia en el qual l'Església ortodoxa també prega pel medi ambient. Enguany el Sant Pare ha escollit com a lema: “Espera i actua amb la Creació.”

En el missatge per a aquesta jornada, el Pontífex es pregunta per què hi ha tanta maldat al món, guerres i injustícies que s'emporten moltes vides humanes i que destrueixen igualment el medi ambient. Assegura que tota la Creació i les seves criatures gemeuen en un procés de naixement nou perquè es restableixi l'harmonia. Així, Francesc anima a tenir esperança i a “mantenir-se ferm enmig de les adversitats, a no desanimar-se en el temps de les tribulacions o davant la barbàrie

humana”. “En la redempció de Crist és possible contemplar amb esperança el vincle de solidaritat entre l'ésser humà i totes les altres criatures”, escriu.

Com en missatges anteriors, Francesc exhorta a la conversió ecològica individual, a canviar els nostres estils de vida. “Aquesta conversió consisteix a passar de l'arrogància de qui vol dominar els altres i la natura —reduïda a objecte manipulable—, a la humanitat de qui té cura dels altres i de la Creació”, denuncia. Per això, el Pontífex convida a deixar que l'Esperit Sant habiti en cadascun de nosaltres perquè el gènere humà passi de “depredador” a “conreador” del jardí perquè “la terra es lliura a l'home, però continua sent de Déu”.

En aquest text, el Sant Pare també expressa la inquietud per l'acumulació de poder. “Un poder incontrolat engendra monstres i es torna contra nosaltres mateixos”, adverteix. D'aquesta forma, insisteix en el fet que és urgent posar límits ètics, per exemple, a la Intel·ligència Artificial. Una IA descontrolada “podria ser emprada per dominar l'home i la natura, en lloc de posar-la al servei de la pau i el desenvolupament integral”, destaca.

L'home no pot posseir, dominar i manipular la natura. Francesc afirma que seria “una forma d'idolatria” perquè pressuposa una arrogància de prescindir de Déu. Així, indica el missatge, “la cura de la creació no és només una qüestió ètica, sinó també eminentment teològica, perquè concerneix l'entrellaçament del misteri de l'home amb el misteri de Déu”. En conseqüència, el Sant Pare ens convida a fer de la nostra vida “un cant d'amor a Déu, a la humanitat i per la Creació”.

Coincidint amb la publicació d'aquest missatge, el Sant Pare ha emès un *motu proprio* per demostrar que el moviment es demostra cami-

© Vatican Media

nant i que el Vaticà camina ferm en la seva intenció de ser el primer país climàticament neutre per al 2050. Es titula *Germà Sol* i en ell Francesc demana construir una planta agrovoltaica dins de l'àrea extraterritorial de Santa Maria di Galeria. Amb aquesta planta es podria garantir l'abastiment energètic complet de l'Estat Ciutat del Vaticà.

El Papa assenyalava que cal reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle i que la humanitat compta amb la tecnologia per fer-ho. I una d'aquestes tecnologies és l'energia solar. Per això, ha decidit avançar en el camí de la conversió ecològica de la Santa Seu.

PAPA FRANCESC

“La cura de la creació no és només una qüestió ètica, sinó també eminentment teològica, perquè concerneix l'entrellaçament del misteri de l'home amb el misteri de Déu”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

A l'estiu:
alto!, atura't i
comunica't

El Papa convida a fer de la nostra vida “un cant d’amor a Déu, a la humanitat i per la Creació”.

La zona on es posarà en marxa aquesta instal·lació es troba en territori italià, però, en virtut dels pactes del Laterà, el seu ús correspon a la Santa Seu.

Aquesta última mesura de Francesc s'uneix a les aplicades fa temps, fins i tot anteriors al seu pontificat, com la instal·lació fotovoltaica a l'Aula Pau VI, que es va posar en marxa el 2008; o la renovació del sistema de refrigeració, també amb panells solars, per al menjador dels treballadors. Del 2012 al 2020 es van remodelar les estacions tèrmiques del Vaticà per optimitzar l'energia i es va crear un nou sistema de reg per als Jardins Vaticans amb el

qual s'estalvia el 60% d'aigua en relació amb el sistema anterior. Els dicasteris han estat més moderats amb l'ús del paper i s'ha prioritzat la digitalització. El sistema d'il·luminació també s'ha anat modernitzant progressivament des del 2015. Primer es van canviar els llums de la Via della Conciliazione cap a la plaça de Sant Pere. Després, es va substituir amb llums LED la il·luminació de la plaça i la façana de la basílica per culminar el canvi amb els llums de l'interior del temple. El parc de vehicles del Vaticà s'està renovant progressivament per incorporar més cotxes elèctrics i híbrids. ■

Vivim en una societat en la qual impera la pressa, la virtualitat, l'abundància d'informació, el fer, la immediatesa... Tot ho volem ja. No tenim temps ni espai per estar tranquils i assossegats. No podem perdre el temps per establir una conversa serena amb una altra persona, per a un somriure, per mirar cara a cara i als ulls...

I jo em pregunto: arriba l'estiu, un temps per dedicar al descans i a la quietud, continuarem amb aquest mateix ritme? No sé quina serà la teva resposta. Però m'agradaria proposar-te que en aquestes setmanes en les quals, possiblement, ens agafem uns dies lliures, t'aturis i miris de comunicar-te més i millor amb tu mateix i amb les altres persones amb les quals entraràs en contacte i, és clar, amb Déu. Recorda que Ell no se'n va de vacances, ve de vacances amb tu.

Però, què és comunicar? Crec que va més enllà d'un simple explicar alguna cosa a algú o que sàpiga alguna cosa sobre nosaltres. Per a mi, és una habilitat humana més profunda: fer participar una altra persona d'un estat d'ànim, un sentiment, una característica, etc., de tal manera que l'altre arribi a involucrar-s'hi i entrar en diàleg. És donar alguna cosa de mi, és posar en comú. Al cap i a la fi, és compartir. Per a tot això, cal temps. Un temps que molts cops diem que no tenim. Tot i que, no ho sé, és això veritablement cert?

Pren-te un temps en aquestes vacances per entrar en diàleg amb tu mateix, per fer-te participar a tu mateix del que estàs sentint i vivint, per fer participis també els altres de tot això i per entrar en comunió amb Déu. Acceptes el repte?

PEPE PEDREGOSA, S.S.P

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

L'Apostolat del Mar Stella Maris visita els vaixells atracats al port de Tarragona per oferir els seus serveis

Stella Maris compleix 25 anys i amplia instal·lacions

JOAN BORONAT

Tarragona

Fotos: MCS Arquebisbat Tarragona

Quina millor manera de celebrar el 25è aniversari de la creació de Stella Maris a Tarragona que ampliar les instal·lacions per optimitzar recursos estructurals i humans per a l'acompanyament dels mariners de les companyies navilieres mercants? Aquest fet indica una dedicació eficaç i el valor d'un voluntariat abnegat envers les necessitats, "les més senzilles que demana el mariner en posar el peu a terra, després de mesos en alta mar" deia, amb sentiment, l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, abans de procedir a la benedicció de les ampliades instal·lacions de Stella Maris, el dimecres 26 de juny.

La concessió administrativa de l'Autoritat Portuària de Tarragona fa que ara Stella Maris disposi de l'edifici sencer, l'antiga seu de Sanitat Exterior, del qual fins al moment ocupava només els baixos, situat al començament del Passeig de l'Escullera, a la zona portuària.

D'aquesta manera, la planta superior està dedicada a tasques logístiques i administratives: vestuari amb EPIs per a voluntaris, petit magatzem, sala de reunions i despatx d'administració. La planta baixa està completament dedicada a l'atenció dels mariners i la seva estada al centre. D'altra banda, la zona de la cafeteria ha estat remode-

lada i se li han afegit armaris, una pica de cuina i un taulell; també l'oratori ha estat dignificat amb una remodelació completa.

En l'acte inaugural hi hagué temps per conèixer de primera mà les instal·lacions, acte en el qual no van faltar representants d'institucions civils i militars, com el director de Desenvolupament Corporatiu i Sostenibilitat de l'Autoritat Portuària de Tarragona, Joan Basora, o el comandant naval, Juan José Ruiz, en companyia de tota la gran família de voluntaris —ara uns 25— que fan possible la tasca humanitària. Tothom, sense excepció, es va congratular per aquest pas endavant de cara a donar un millor servei a la gent de la mar, sota el lema "Your Home Away From Home" ("La teva llar lluny de la llar") per a tants tripulants "que a diferència dels que treballen en terra ferma, en acabar la jornada laboral no tornen a les seves llars", significà l'arquebisbe Joan. En el seu parlament, el prelat va posar en valor la inestimable aportació del voluntariat en "una experiència d'humanitat per, en moltes ocasions, donar consol i esperança. Sens dubte, aquest és el millor voluntariat que es pot fer".

Per la seva part, l'actual director del Secretariat diocesà de l'Apostolat del Mar-Stella Maris, Vicenç Veses, manifestava que "fem l'acompanyament de tots els mariners sense excepció, per damunt de cultures i creences, amb l'única premissa de respecte cap a l'Església catòlica. No hi ha dubte que aquí s'aplica a la perfecció la doctrina social de l'Església". En realitat són molts els mariners —un 70% filipins—

que, essent creients, volen consol, guia i ajuda espiritual, tenint el pare rogacionista, també filipí, Francis Ferruci, de consiliari i capellà. En moltes ocasions fins i tot demanen que oficiï la missa a bord del vaixell.

Stella Maris visita els vaixells atracats al port de Tarragona per oferir els seus serveis, recull els mariners que ho demanen, que són transportats en un microbús per portar-los al centre, on són atesos i reben l'escalf humà necessari. Tenen així l'oportunitat de comunicar-se amb les seves famílies, amb wifi gratuïta, ordinadors amb càmera i accés a internet; compartir i canviar impressions amb altres tripulants, a més de l'oportunitat de conèixer la ciutat. En moltes ocasions, Stella Maris exerceix mediació en situacions de conflictivitat de caràcter laboral, facilita tràmits, intervé en problemes de salut i fins i tot de repatriació en el pitjor dels casos.

El següent pas preveu disposar d'un petit espai a l'estació de creuers, inaugurada recentment al Port de Tarragona, per atendre també la tripulació d'aquests grans vaixells turístics.

Joan Planellas
 “Stella Maris és el far
 que en les singladures
 de la vida mena
 a bon port”

L'arquebisbe visitant les noves instal·lacions.

Stella Maris va ser instaurada a l'arxidiòcesi de Tarragona l'any 1978 per voluntat de l'arquebisbe Josep Pont i Gol, tot i que no va ser fins a l'any 1999 que l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach va encomanar la posada en marxa operativa al P. Antonio Culebras, s.j., en un local del carrer del Mar, que va cedir l'Autoritat Portuària.

El 2003, Mn. Raimon Mateu, diaca, va agafar el relleu i durant quinze anys va crear equip humà, protocols i relacions en l'àmbit del Port i Stella Maris d'Espanya. Ja des de 2014, el Port de Tarragona va fer la concessió de la planta baixa de l'edifici, que és la seu actual i ara amb ocupació de la totalitat de l'immoble.

Cal destacar també la tasca que el P. Benny Manackaparambil, o.c.d., al capdavant de l'Apostolat del Mar, entre els anys 2018 i 2021, en el temps difícil de la pandèmia.

Com manifesta l'arquebisbe Joan Planellas, el servei de Stella Maris “és el punt lluminós de referència o el far que en les singladures de la vida mena a bon port, que ofereix l'Església a la gent de la mar”. ■

El lema de Stella Maris és “La teva llar lluny de la llar”.

El bisbat de Vic dedica un any al gran “Apòstol del cant sagrat”

Mossèn Lluís Romeu, 150 anys

Josep M. Vilar

El 30 de juny la Coral Canigó va interpretar la “Missa del Centenari de Balmes” i altres obres de Mn. Romeu. Seguidament, al claustre de la catedral es va fer una ofrena floral on reposen les despulles de Mn. Romeu.

VALENTÍ MISERACHS, prev.

El bisbat de Vic, en l'escaiença dels 150 anys del naixement, dedica tot un any a commemorar el gran “Apòstol del cant sagrat”, l'il·lustre vigatà Mn. Lluís Romeu i Corominas. N'hi hauria prou amb el *Crec en un Déu* per justificar la institució de l'“Any Romeu”, inaugurat el 21 de juny a la Sala dels Sínodes del Palau Episcopal de Vic i consagrat el diumenge 30 del mateix mes amb una missa solemne a la catedral, amb música prevalentment de Mn. Romeu. Altres

actes s'aniran programant en el curs de l'any que se li dedica.

Mn. Romeu neix a Vic el 23 de juny del 1874. Ja d'infant es farà evident la doble tendència a la pietat i a la música, que estudiarà a Vic mateix amb el mestre Lluís Jordà. Serà ordenat sacerdot el 24 de setembre del 1898 pel bisbe Morgades i romandrà tres anys a Barcelona com a organista de la Bonanova, on perfeccionarà els seus estudis amb els mestres Ribera i Pedrell. És el moment en què, en l'esperit de la Renaixença, comença a persuadir-se del valor de la cançó popular i, més endavant, del cant gregorià.

En 1901 guanya les oposicions a mestre de capella de la catedral de

Vic. Les obres de joventut encara es ressentien d'aquell estil ampul·lós, hereu d'una música d'església vuitcentista, bé que ja no tan servils a l'estil de l'òpera italiana tan evident en obres com la *Missa de les Santes* de Mataró. No són precisament aquestes obres, força convencionals i “antiquades”, les que poden teixir la corona de glòria de Mn. Romeu. No oblidem que el 1899 entra a Vic l'auster i savi Torras i Bages, el qual va voler fer una enèrgica aplicació a la diòcesi del *motu proprio* de sant Pius X, emanat el 22 de novembre de 1903, amb un ambiciós programa de restauració de la música sagrada, en què posava com a puntals necessaris el retorn al cant gregorià i

a la polifonia de l'escola romana de Palestrina, tant per a la música litúrgica com per a la devocional.

Mn. Romeu confessa que "al principi sols creia per la fe (...) però no vaig tardar a creure per la raó; ja era un convençut sincerament de com la cançó popular i el cant gregorià són el sagrat llevat que conté tota la virtut musical, perquè dintre de l'art dels sons, elles són l'única cosa baixada del Cel", pensament en què sobiranament combregava també el seu mentor, amic i admirador Lluís Millet.

Les obres litúrgiques importants de Mn. Romeu segueixen aquest sanitós criteri. No es tracta tant de citar temes gregorians com d'inspirar-se més aviat en l'esperit de la nostra cançó popular, com ho demostren la *Missa del Roser* i la immortal *Missa de Núria*, tan fresca d'un estil que bé en podríem dir "l'estil Romeu". Però on assoleix el cim d'aquest estil seu tan personal, posant-hi al servei una deu melòdica que l'Altíssim només concedeix a uns pocs privilegiats, és en aquella "música per als humils" que el bisbe Torras i Bages tant li recoma-

nava, cansat d'escoltar terrabastalls musicals, "tonades d'entreteniment a ritme mundà, en lloc de la fonda excitació de l'esperit que es produeix amb el ritme etern que governa el cant gregorià".

Els reculls de cants marians i eucarístics, el *Crec en un Déu*, encara ben viu a Catalunya i a les Illes, el *Parenostre*, Goigs tan bells com els de la Puríssima, amb lletra modèlica del canonge Serra i Esturí, o poemets com *El Girasol* o *El sant nom de Maria*, amb lletra del millor Verdaguer, pures joies musicals que interpreten, fins i tot amb un cast lirisme, el contingut altament poètic i àdhuc teològic del príncep dels nostres poetes. Aquest connubi entre poeta i músic m'ha fet pensar en una tríada sacerdotal perfecta, i vigatana: Balmes, el pensador; Verdaguer, el poeta; Romeu, el músic. Bé poden anar de bracet!

Dissortadament, no tot el repertori de Mn. Romeu és apte per a la litúrgia, bé que caldria tornar a cantar sense complexos les misses llatines, o almenys alguna part. En la *Missa del centenari de Balmes* ja es va antici-

par a un procediment avui amplemunt practicat: el d'alternar les parts polifòniques amb les immortals melodies del *Kyrie*. Les músiques devocionals tampoc no són de fàcil aplicació en els actuals actes paralitúrgics, degut sobretot a uns textos d'un pietisme superat, amb tots els respectes per a un gegant com Verdaguer. Salvem tot el que es pugui. Potenciem tot el que encara avui pot ésser útil, confiant-ne l'adaptació a mans expertes, com ja s'ha procurat fer en el *Crist venç=Crist vencedor* o en la *Salve* catalana. El *Cançonero parroquial* dels anys 50 del segle passat, novament editat, fou una obra aleshores altament meritòria i que potser ara demanaria una nova proposta.

Cal salvar sobretot "l'estil Romeu". Que ho tinguin present els compositors catalans de música d'Església. No cal anar a cercar en paratges exòtics o desencarnats allò que tenim, i tan bo, a casa nostra. Tinguem Mn. Romeu, com Millet, Nicolau, Rodamilans, el pare Segarra, com a mestres i guies, i podem tenir una segona renaixença, que prou convindria. ■

Obertura de l'Any Romeu a la Sala dels Sínodes del Palau Episcopal de Vic.

Miriam Feu, coordinadora de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Catalunya

“Si no fem els deures a nivell estructural no aconseguirem reduir la desigualtat”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Dimarts 9 de juliol, a la Seu d'Urgell, van presentar en roda de premsa la Memòria social de les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya. Quantes persones i famílies va atendre l'any 2023 el conjunt de les Càritas catalanes?

L'any 2023 es van atendre 99.535 llars on viuen 245.665 persones, en el conjunt de les 10 Càritas diocesanes amb seu a Catalunya, amb uns ingressos totals de 50,9 milions d'euros. D'aquests, el 54% de fonts privades, i el 32%, públiques. El 81% de la despesa s'ha destinat a l'acció social.

Com han impactat la crisi econòmica, la sanitària i l'increment de la inflació a les llars més vulnerables?

Els darrers anys hem vist com l'acumulació de crisis ha anat impactant de manera més intensa en les persones que ja es trobaven en situació de gran vulnerabilitat. Plou sobre mullat, o dit en altres termes, si no fem els deures a nivell estructural (amb una política

pública d'habitatge efectiva, un model productiu amb ocupació de qualitat i un sistema de protecció que apunti cada cop més a la universalitat i la garantia d'ingressos mínims) no aconseguirem reduir la desigualtat. Avui dia, 7 de cada 10 llars a les quals acompanyem no poden assumir les despeses en habitatge o subministraments i 6 de cada 10 no poden garantir una alimentació adequada.

Tota la feina que fa Càritas és possible gràcies a la col·laboració de diferents persones. Amb quants voluntaris, socis i donants es compta?

La força de Càritas prové del seu gran equip humà, format per 11.123 persones voluntàries i 640 persones contractades. Cadascuna d'elles hi posa les mans i sobretot el cor en la missió de Càritas d'acompanyar, sensibilitzar i denunciar les injustícies. A més a més, aquesta tasca es complementa amb les 19.258 col·laboradores (socis, donants i empreses).

Davant la situació actual i les previsions de futur, què prioritzarà Càritas en la seva acció social?

Càritas és, en molts casos, la darrera

esperança de les persones que es troben privades dels seus drets més bàsics. Per això prioritzem l'acompanyament de les persones en situació de major vulnerabilitat i l'assessorament jurídic d'accés a drets i a la regularització. A la vegada, tenim dos objectius addicionals de sensibilització i de denúncia que són molt importants per lluitar contra les causes estructurals generadores de desigualtat i per millorar les condicions de vida d'aquestes persones. Prioritzem també la generació d'espais d'acollida on les persones se sentin integrades, augmentin la seva xarxa social i el seu benestar emocional. Reforçant les comunitats i la participació crearem una societat més integradora i més conscient de la importància de treballar pel bé comú. ■

“L'any 2023
es van atendre
99.535 llars
on viuen
245.665 persones”

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Convivències per a joves al Berguedà

Des de la Delegació diocesana d'Evangelització i Apostolat Seglar i amb el suport de la Delegació de Pastoral de Joven-
tut del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, s'organitzen unes
convivències per a adolescents i joves de 14 a 35 anys, del
26 al 30 d'agost a Gisclareny. És una trobada en un indret
envoltat de muntanyes que ajudarà els joves a trobar-se
amb el Déu creador. Hi haurà silenci, pregària, excursions,
dinàmiques i diversió.

VIC

55è pelegrinatge a Lourdes de les Hospitalitats de Vic i Solsona

El 55è pelegrinatge a Lourdes, celebrat del 15 al 19 de juny i organitzat per les Hospitalitats de Vic i de Solsona, va aplegar unes 500 persones. Les cares d'alegria i felicitat eren palpables després de l'estada de cinc dies al santuari francès, amb activitats religioses i lúdiques, i destacava la companyonia i el servei de persones voluntàries de totes les edats envers les persones amb manca de salut, gent gran amb poca mobilitat i discapacitats.

TORTOSA

Trobada de final de curs del sector de Tortosa dels Equips de la Mare de Déu

El diumenge 16 de juny es va celebrar a la capella de la Mare de Déu del Carme, de Vinaròs, la trobada de final de curs del sector de Tortosa dels Equips de la Mare de Déu. Després de l'acollida inicial, el bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, va presidir l'eucaristia. Posteriorment, ell mateix va dirigir unes paraules als equips i va portar a terme una sèrie d'activitats sobre la importància de l'eucaristia.

SOLSONA

Ministeri d'acolitat de Rui Jorge Marques Freire

La missa dominical mensual del darrer diumenge de cada mes al santuari de la Mare de Déu de Queralt (Berguedà) va acollir la cerimònia en què el bisbe de Solsona, Mons. Francesc Conesa, va administrar el ministeri d'acolitat al seminarista Rui Jorge Marques Freire, en el procés que segueix cap a l'ordenació sacerdotal. El van acompanyar Mn. Marc Majà, rector del Seminari, altres mossens, seminaristes de Solsona, Vic i Urgell, familiars i amics.

LLEIDA

38è pelegrinatge diocesà a Lourdes

El bisbe Salvador va pronunciar l'homilia de l'Eucaristia celebrada el 29 de juny a la gruta del santuari de Lourdes dins el programa previst en el 38è Pelegrinatge Diocesà organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida i que va portar unes 780 persones, moltes d'elles malaltes i amb discapacitat. També hi van participar fidels de les Hospitalitats de Tortosa, Terrassa, Barcelona i Sant Feliu.

URGELL

70è aniversari del santuari de Mare de Déu del Remei

El santuari de la Mare de Déu del Remei (parròquia de Boldú i municipi de Penelles) va celebrar amb solemnitat el 70è aniversari de la benedicció i consagració del temple (1954) pel bisbe d'Urgell Iglesias Navarri, fet que recull la placa commemorativa que es troba sota les tres arcades de la façana del santuari, el diumenge 16 de juny. L'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir la celebració de l'Eucaristia.

TARRAGONA

Trobada diocesana d'escolans a la Selva del Camp

El dia 25 de juny va tenir lloc la Trobada diocesana d'escolans, organitzada per la Delegació diocesana per a les Vocacions. En total, més de vint-i-cinc escolans de diverses parròquies de l'arxidiòcesi van participar en aquesta jornada que va tenir lloc a la Selva del Camp. L'església parroquial de Sant Andreu Apòstol va acollir la celebració de l'eucaristia, que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas.

GIRONA

500 diocesans i diocesanes al 57è Pelegrinatge de l'Esperança a Lourdes

Un total de 498 diocesans i diocesanes van participar, del 26 al 30 de juny, en el 57è Pelegrinatge de l'Esperança a Lourdes, que va ser presidit pel bisbe de Girona, fra Octavi Vilà. El lema ha estat "Que s'hi vingui en processó", fent referència a la petició que la Mare de Déu va fer a santa Bernadeta.

TERRASSA

El bisbe Salvador presideix l'ofici de festa major

El bisbe Salvador va presidir l'ofici de festa major de Terrassa el diumenge 30 de juny, amb la participació de la Hermandad Andaluza de San José de Abrucena. Van assistir-hi Josep Rull, president del Parlament, Josep Ballart, alcalde de Terrassa. Durant l'homilia, el bisbe va parlar dels aniversaris d'entitats, inclosa la diòcesi que compleix 20 anys, i va reflexionar sobre la necessitat d'esperança, amb el lema "Caminem amb esperança".

JOSEP MANUEL PRATS
President de Fapel

AULA EDUCATIVA

Potestat parental i principi de subsidiarietat

Els governs han de crear el conjunt d'aquelles condicions que han de permetre que cada membre de la societat assoleixi més plenament i fàcilment la seva pròpia perfecció

Des de les famílies veiem amb molta preocupació els grans espais de poder i control que els estats estan ocupant d'uns anys ençà.

Com en qualsevol activitat humana que implica una col·lectivitat, el poder i el control no són necessàriament dolents per si mateixos, perquè la governança i l'avaluació són bones per tal d'assegurar el bon destí dels béns comuns —que no públics— orientats al bé comú, per tal que assoleixin els legítims objectius en bé de cada ciutadà.

La preocupació s'agreuja quan, massa sovint, l'Estat menysprea el principi de subsidiarietat, que és un dels principis aplicables als Drets Humans. Aquest principi és aplicable a tots els àmbits de l'activitat humana i significa, en primer lloc, que les instàncies superiors no han de substituir les inferiors, sinó actuar quan aquestes siguin incapaces de fer-ho; i, d'altra banda, que les instàncies

superiors han de donar suport a les inferiors per tal que puguin assolir millor els seus objectius.

La tendència a menystenir —i fins i tot revertir— aquest principi la veiem clarament en l'àmbit de la família i en el de l'educació.

En altres escrits, he mirat d'albirar aquest problema quan he parlat del dret primer i principal dels pares a educar els seus fills i que els sigui donada una educació segons les seves preferències, en particular en l'àmbit de l'educació afectiva i sexual dels infants, en l'ús i abús de les pantalles o l'adoctrinament a l'aula sobre el "políticament correcte".

El que sembla evident és que estem patint un atac gairebé sistemàtic des dels governs i l'Estat per tal de diluir, si no eliminar, la potestat parental buidant de contingut el dret-deure d'educar els infants i adolescents per part dels seus pares. De vegades s'al·lega "l'interès superior del menor" com a argument, però aquest no es

pot contraposar al dret-deure dels pares a dur a terme la seva tasca del que n'és complementari i, aplicant el principi de subsidiarietat, a rebre de l'Estat el suport necessari per dur a terme (ells, els pares) aquesta important tasca, en benefici del menor.

L'Estat, els governs, no poden substituir el rol de la família, sinó donar el suport necessari (diversament, pluralment i equitativament) i crear el conjunt d'aquelles condicions que han de permetre que cada membre de la societat assoleixi més plenament i fàcilment la seva pròpia perfecció. Suport, per exemple, en forma econòmica, de formació, de deixar triar l'educació que els volem donar als fills, no interferint en la seva intimitat. Educar els fills, ningú no ho farà millor que els pares.

Fem-nos conscients de la nostra responsabilitat i exercim-la, tot reclamant als poders públics el degut suport per poder-ho fer, i no deixar-la en les seves mans. ■

LAURA AMADO

Vicerectora d'Estudiants i
professora de Psicologia de la
Universitat Abat Oliba CEU

@juanjoferesola

APUNTS DE PSICOLOGIA

Estima, estima't i agraeix

L'amor no és matèria i, per tant,
es pot expandir de forma il·limitada

Diàriament, tots ens veiem davant la tessitura de prendre decisions. En aquest context, quan cal optar, subjau la qüestió de cercar la clau per compassar la nostra vida al que pensem i sentim. Alinear l'acció amb allò cap al que naturalment estem orientats és la clau per a una vida feliç. En un món ple de distraccions —glòries efímeres, petits èxits, aspiracions de curt abast— aquest criteri, aparentment tan senzill, apareix enmig d'una boira que ens desorienta.

En aquest context, la recepta és tornar a la senzillesa d'allò que ens surt naturalment. Combatre la confusió des del port segur d'allò que arrela dins del cor, allò que ens fa ser el que som: persones. En aquest sentit, si hagués de resumir en tres accions les que considero fonamentals i que desitgem que us guiïn la Vida i professió serien aquestes:

Estima: estima i fes el que vulguis. Estima la professió, els companys, els clients, el teu equip. Sempre cercant el bé de l'altre. Que darrere d'un cos, hi vegis una persona, darrere d'una persona, hi vegis una ànima i darrere d'una ànima, el vegis a Ell.

Estima't: continua en el camí de l'autoconeixement, descobrint i acceptant les pròpies limitacions, també coneixent i agraint les virtuts. Perquè un no pot donar allò que no té i per això, sent tu la principal eina que tens per acompanyar i ajudar l'altre, has d'estimar-te i continuar creixent en una humil autoestima, per poder després oferir el millor de tu als altres.

Agraeix: tot és do. La teva Vida, el dia d'avui, la teva feina, els obstacles, contempla-ho tot com un regal i agraeix-ho. Només l'humil creix, conscient que tot és do, demana humilitat per poder agrair-ho i tornar-ho als altres, als teus pares, avis,

als que ja no hi són, amics, companys de viatge, a la societat.

La vida ens porta contrarietats, girs inesperats, alegria i dolor en dosis equivalents. Si les afrontem des d'una sana autoestima, des de la lògica del do i l'agraïment per tot el que ens dona, sabrem trobar el sentit en tot el que ens depara la nostra història vital.

Estimar, estimar-se i agrair és actuar amb sentit, és viure sabent que la recompensa certa està en allò que no es consumeix i, que, per tant, ens pot reconfortar permanentment. L'amor no és matèria i, per tant, es pot expandir de forma il·limitada. De vegades, fins a punts que no hauríem mai cregut. Val la pena estimar sense mesura, de manera que, arribat el moment, puguem mirar enrere i sorprendre'ns de tot el bé i la bellesa que ens ha envoltat i que hem contribuït a conrear. ■

És la brúixola que guia la comunitat parroquial de Sant Francesc d'Assís, a Sabadell, vers la comunió missionera de l'Església

ESPERIT FRANCISCÀ TRANSFORMADOR

MAC

Sant Francesc no es fixa tant en el que s'ha de fer, sinó en el que s'ha de ser", escriu fra Agustí Boadas al seu llibre *Sant Francesc d'Assís o gairebé*, editat el febrer d'enguany per Claret. Hi esmenta també que formen part del carisma franciscà "la pobresa, l'ecologia, la pau, la simplicitat, la innocència...". Característiques totes elles que defineixen a la perfecció la comunitat parroquial de Sant Francesc d'Assís, a Sabadell, així com també el tarannà del seu rector, el P. Agustí Boadas, *ofm*, que ens acull amb cordialitat a la seva comunitat.

Enguany la parròquia ha commemorat els setanta-cinc anys de presència franciscana a Sabadell amb una jornada de portes obertes, que va tenir lloc l'1 de maig passat. Els frares van arribar el 30 d'abril del 1949 al barri de Campoamor de Sabadell, un dia en què plovia a bots

i barrals; el seu habitatge no tenia sostre ni finestres. De mica en mica, van començar a construir, no tan sols materialment, sinó també —i sobretot— espiritualment. Aquest era el seu propòsit fonamental. Així van néixer l'església, l'escola i el convent dels franciscans de Sabadell. La cronologia d'aquestes fundacions està recollida en el volum *Els franciscans a Catalunya. Història, convents i frarades* (Pagès Editors, 2014), del P. Agustí Boadas.

"El tret característic de la parròquia és que la portem una comunitat de franciscans. Com que som franciscans, avuiestem aquí i demà, potser allà. La manera que tenim de gestionar la parròquia és, d'una banda, fer-la molt oberta a tothom, sigui quina sigui la seva religió; de l'altra, implicar de valent els laics per tal que siguin ells els qui en tinguin cura. Desitjaríem que la feina que hem començat, que ja té una forta embranzida, tirés endavant encara que nosaltres no hi siguem", explica fra Agustí.

"La comunitat —informa— la integrem actualment quatre persones: en Miquel, que no és sacerdot i que es dedica a qüestions de manteniment; el P. Carles, guardià de la comunitat i director de l'escola;

el P. Manel, ja jubilat, que exerceix com a representant de la titularitat dels col·legis de la Província de la Immaculada Concepció (en total, catorze escoles), d'Espanya, i jo mateix."

PARRÒQUIA ACOLLIDORA

L'any 2021, el P. Agustí Boadas va ser nomenat rector de la parròquia sabadellenca de Sant Francesc. "El balanç és molt positiu. N'estic content. Què hem aconseguit? Remuntar anys i anys de davallada de baptismes, comunions, confirmacions (per exemple, el 6 d'abril passat, tretze adolescents van ser confirmats pel bisbe Salvador)... Han tornat a reviscolar una mica. A més, hem pogut acomplir el somni que la parròquia esdevingui un lloc lluminós i acollidor, on tothom s'hi trobi d'allò més bé."

"De vegades, els capellans esdevenen 'funcionaris' del sagrat, 'màquines' de dir misses, i això no m'agrada gens. Jo tinc passió i il·lusió per tot el que faig a la parròquia", afirma el P. Agustí. Se sent molt satisfet de l'etapa sinodal diocesana viscuda a la parròquia: "Un grup de laics, que treballen molt bé, van posar en marxa una iniciativa

PARRÒQUIA DE
SANT FRANCESC D'ASSÍS
Carrer Pizarro, 18 – Sabadell
Bisbat de Terrassa

Agustí Codinach

El P. Agustí Boadas és el rector de la parròquia de Sant Francesc d'Assís des de l'any 2021.

que no havíem fet mai: la catequesi d'adults. Va ser un moment de molta efervescència participativa a la feligresia.”

L'any 1964 es va constituir canònicament la parròquia de Sant Francesc d'Assís; el primer rector va ser-ne el P. Antoni M. Marcet Pujol. El 19 de maig del 1973 es va inaugurar el nou temple, d'atmosfera diàfana i d'una única nau, amb capacitat per a tres-centes persones. Fra Agustí recorda que, “amb motiu del cinquantè aniversari, l'any passat vam omplir l'església de globus i vam celebrar una *super missa*”.

IMPLICACIÓ SOCIAL

La parròquia és coneguda per la seva activa implicació social i per la seva disposició a ajudar les persones més necessitades i amb risc d'exclusió social. Càritas-Pa de Sant Antoni té com a finalitat proporcionar-los setmanalment lots d'aliments. “Estem en un barri molt humil i hi ha famílies que

pateixen problemes econòmics per arribar a fi de mes. A través del *Full parroquial* fem un recordatori dels aliments (llet, tonyina...) que necessitem per poder-los repartir des de Càritas-Pa de Sant Antoni”, observa el rector.

Pel que fa a la catequesi d'iniciació cristiana, la parròquia acompanya i ajuda a créixer en la fe aquells infants que han rebut el baptisme i que inicien el seu propi camí de vivència en el marc de la comunitat cristiana. Els primers dos anys de catequesi culminen amb la recepció de la primera comunió. Després, poden continuar l'itinerari formatiu, amb espais de reflexió, diàleg i pregària, a través de la catequesi de postcomunió, de confirmació, de joves... L'equip de catequistes fa un esforç notable per fer-los partícips del missatge de Jesús i dels valors del seu Regne.

La tasca del voluntariat és fonamental per aconseguir unes celebracions eucarístiques ben reeixides: lectors, monitors, escolans, administradors de la comunió... La

Enguany la parròquia commemora els setanta-cinc anys de presència franciscana a Sabadell

La multitudinària celebració del Diumenge de Rams es viu amb joia i devoció.

Commemoració dels cinquanta anys de la inauguració del temple parroquial, celebrada el maig del 2023.

missa familiar, que se celebra un diumenge al mes, és una fita rellevant per a la parròquia de Sant Francesc d'Assís, on infants —molts d'ells es preparen per a la primera comunió— i famílies hi tenen un gran protagonisme. Tot un esclat de joia, color i festa.

Als locals parroquials hi tenen cabuda grups com els Familiars Al-Anon (s'hi reuneixen un cop a la setmana), que ofereixen esperança i ajuda als familiars de persones amb problemes d'alcoholisme, i l'Orde Franciscà Secular (també anomenats terciaris; s'hi apleguen una vegada al mes), gent que vol viure l'espiritualitat franciscana en el seu entorn quotidià. Fra Manel n'és el consiliari.

L'any 1992 van començar a la parròquia les activitats de la Germandat del Rocío. Celebren la missa *rociera* el segon diumenge de mes. Dins de l'església hi ha la imatge de la Mare de Déu del Rocío i el Simpecado.

AMOR ALS ANIMALS

Seguint les virtuts franciscanes de l'ecologia, a la parròquia es permet l'entrada de mascotes als funerals dels seus amos. Una iniciativa que fra Agustí considera molt encertada: "Si una persona viu els darrers anys de la seva vida amb un gosset i mor, per què l'animal no pot anar a l'enterrament del seu amo? Nosaltres som franciscans i tenim un amor especial als animals."

Un altre bon exemple és la presència de l'Assisi tots els dies lectius a l'Escola Sant Francesc de Sabadell, centre d'educació infantil, primària i secundària que ofereix als alumnes una formació basada en els valors franciscans. Qui és l'Assisi? Un gos afectuós i dòcil de raça *golden retriever*, de vuit anys, que s'ha convertit en

el millor amic dels infants. "Una de les seves funcions és motivar els més petits per anar al col·le. Quan el veuen, es tornen bojós i l'amanyaguen. És un gos 'pedagògic'. També el fem servir per a algunes activitats docents", expressa fra Agustí.

"El franciscanisme és com un crit profètic contra la indiferència i la impotència", escriu el P. Agustí Bodas. Una opinió que compartia l'estimat i enyorat P. Francesc Gamissans, *ofm*, treballador durant tants anys a la redacció de *Catalunya Cristiana*, que al seu llibre *Signes d'avui* (Editorial Seràfica, 1972) manifestava que "aquesta revolució franciscana, que neix de l'amor de les criatures —totes les anomena germanes—, porta al goig de la pau interior". Certament, pau i bé! ■

Els nou decrets que formen part dels documents del Vaticà II poden ser presentats com a explicació de les quatre grans constitucions

Vaticà II (5): els decrets conciliars

**JOAN PLANELLAS
I BARRO**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, els nou decrets que formen part dels documents del Vaticà II poden ser presentats com a explicació de les quatre grans constitucions, glossades a les darreres *Cartes dominicals*. Els seus continguts i els seus ensenyaments volen donar resposta als dos diàlegs bàsics del misteri de l'Església, dels quals també n'hem parlat: l'intern i l'extern. El doble moviment del cor eclesial, la sístole i la diàstole que dona impuls i possibilita la regeneració de la sang, la contracció i l'expansió del cor, aquella pregunta pel ser i per l'estar, per la identitat i per la missió, és a allò que respon el Concili. D'aquí la seva actualitat, el seu caràcter permanent. Vegem-ho en els seus decrets.

Pel que fa a la renovació interna, entrellaçat amb les constitucions, hi trobem l'intent de complementació entre el primat del Papa i l'episcopat:

els principis doctrinals que afecten l'episcopat es desenvolupen en el decret *Christus Dominus*, amb l'afirmació de la sacramentalitat de l'episcopat com a fonament de la col·legialitat dels bisbes entre ells. També la vida i l'espiritualitat dels preveres, amb el decret *Presbyterorum ordinis*, incideix en la seva formació per mitjà del decret *Optatam totius*, que indica que el ministeri presbiteral no és merament funcional, sinó que la gràcia del sagrament de l'orde toca misteriosament tant el ser com l'actuar del prevere amb vista a una especial configuració a Crist, precisament per poder servir la comunitat en nom de Crist (PO 2). S'insisteix en una bona teologia del laïcat que, fonamentada en el baptisme, es perllongui en el decret *Apostolicam actuositatem* sobre l'apostolat dels laics. Des de l'afirmació de la crida universal a la santedat, el Concili incideix també en la renovació carismàtica de la vida religiosa per mitjà del decret *Perfectæ caritatis*. I finalment, en aquest marc intern, no pot passar per alt l'importantíssim tractament de la necessitat i pertinença a la veritable Església, amb una incorporació gradual i, per tant, amb una incorporació plena (els

catòlics) i no plena (els altres cristians), fonament del diàleg ecumènic desenvolupat en el decret *Unitatis redintegratio*. En aquest punt s'acomplia aquell desig manifestat tant per Joan XXIII com per Pau VI, que el Vaticà II esdevingués realment l'inici del camí veritable cap a la unitat de tots els cristians. S'indicava que el punt d'inflexió no és el de tot o res, com subratllava el Magisteri precedent, sinó que, precisament, el punt d'inflexió és el baptisme, que ens fa a tots cristians i seguidors de Jesucrist. D'aquí que en les Esglésies ortodoxes orientals i en les comunitats sorgides de la reforma de Luter puguin trobar-se veritables elements de santificació i de veritat. El decret *Orientalium Ecclesiarum*, dirigit a les Esglésies Orientals ja unides a Roma, indica que els pertocarà especialment la tasca de fomentar la unió de les Esglésies per mitjà del testimoni de vida i "la piadosa fidelitat a les tradicions orientals antigues" (OE 24). Finalment, la relació amb la realitat d'aquest món que passa troba una concreció pràctica en el decret sobre els mitjans de comunicació social *Inter mirifica*.

Ben vostre. ■

Aprendre a descansar i desconnectar és essencial per mantenir un equilibri saludable. Aquest procés implica cuidar el cos i la ment, i també nodrir l'esperit

Aprendre a descansar i a refer-se espiritualment

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

En la societat actual, on el ritme de vida és frenètic i constantment som bombardejats per molts estímuls i obligacions, aprendre a descansar i desconnectar s'ha convertit en una necessitat imperativa per al benestar físic i emocional. I n'hem d'aprendre. Jesús recomanava als seus deixebles: "Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica" (Mc 6,31).

És important el descans, que no és només una pausa física; és una necessitat biològica que permet al cos i a la ment regenerar-se. Sense descans adequat acabarem amb problemes de salut, incloent-hi estrès, ansietat, depressió i fins i tot malalties cardiovasculars. Un cervell descansat és capaç de generar idees noves i solucionar problemes amb més eficàcia. Què podem fer per descansar?

Cal saber establir uns límits digitals, reduint l'ús dels dispositius

electrònics, especialment abans de dormir, i fer activitats sense pantalles. Ens cal tenir rutines de descans, anant a dormir i aixecant-nos a la mateixa hora cada dia, fins i tot els caps de setmana. Connectar amb la natura, passant temps a l'aire lliure, gaudint d'un passeig, fent jardineria o aprofitant un parc. I refer-se espiritualment. La renovació espiritual és tan important com el descans físic. Parlar amb Déu, trobar el sentit de les nostres accions i connectar amb el nostre interior per tenir una pau duradora i un sentit de propòsit. Fem reflexió personal, dedicant temps a pensar les coses, per entendre millor les nostres emocions i dificultats. A alguns els ajuda escriure un diari, meditar o simplement passar temps en silenci per facilitar aquesta introspecció. Preguar, amb meditació o llegint la Bíblia, dient algunes oracions, o un salm. Reduirem l'estrès i calmarem la ment. La meditació pot ser tan simple com dedicar uns minuts al dia a concentrar-nos, com el quart d'hora d'oració, com recomana el tortosí sant Enric d'Ossó.

Practicar l'agraïment, el servei o l'ajuda a algú. Qui cultiva un sentiment de gratitud diari se centra més en els aspectes positius de la vida. Podem anotar un diari de gratitud

on s'hi valoren dues o tres coses per les quals donem gràcies en aquell dia. Ajuda molt participar en algun grup a la parròquia o al poble. Formar part d'una comunitat d'amics i de germans de fe pot proporcionar suport, guiatge i un sentit de pertinença. Les celebracions religioses, els grups de pregària o els cercles de lectura espiritual o altres, poden ser formes de connectar amb altres persones amb interessos similars. I no oblidar les activitats creatives, ja que la creativitat és una font poderosa de renovació espiritual: pintar, escriure, cuinar, tocar un instrument o qualsevol altra activitat artística permeten expressar el nostre jo interior i tenen un efecte terapèutic.

Refer-se espiritualment, aprendre a descansar i desconnectar és essencial per mantenir un equilibri saludable en la nostra vida. Aquest procés no només implica cuidar el cos i la ment, sinó també nodrir l'esperit. Adoptant aquestes estratègies, podem trobar una pau interior més profunda i una major claredat de discerniment a la vida. Recordem que el descans no és pèrdua de temps, sinó inversió en el nostre benestar i en la nostra capacitat per viure plenament i gaudir encara més de l'amistat amb el Senyor. L'estiu és temps de prova. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què significa la visió inaugural del llibre d'Ezequiel?

BERNAT FOLCRÀ

Monjo de Poblet

L'estiu de l'any 587 Jerusalem és destruïda, el temple incendi- at, i el rei, amb gran part de la població, deportat a Babilònia. Ezequiel forma part del grup de deportats a Babilònia, on va viure una teofania meravellosa: “Jo, Ezequiel, vaig veure que venien del nord un vent de tempesta, un gran núvol nibat de resplendor i un foc arborat. Al bell mig es veia un esclat de llum com el del metall incandescent. Al centre hi havia la figura de quatre vivents d'aparença humana. Cada un tenia quatre cares i quatre ales” (1,4-6).

En aquesta visió la glòria de Déu es mostra com un carro de foc (Mecabà), transportat per quatre vivents, amb cara d'home, ales d'àguila, cos de lleó i cames de bou.

Ezequiel contempla Jahvè deslligat de tot lloc, assegut sobre un carro mòbil, que es desplaça en totes les direccions. Anima- des per l'Esperit de Jahvè, les rodes li assegurin aquesta mobilitat sobre la terra, i les ales li permeten moure's pels aires. Déu no està lligat a un lloc físic; segueix el seu poble en totes les seves peregrinacions, èxodes i exilis. La glòria, al seu carro, surt de Jerusalem, roman un temps a l'exili i retorna de nou per habitar a la Jerusalem reconstruïda.

La glòria de Déu va sortir del temple i de la ciutat de Jerusalem per unir-se als exiliats, mostrant així que la comunitat, allà on es trobi, és el lloc de la seva presència. Una presència que podem descobrir avui en el rostre de cada immigrant, on podem acollir la glòria de Déu que també s'ha fet immigrant.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Missió dels dotze deixebles a Israel

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Jesús convoca “els Dotze deixebles” que anteriorment havia elegit (Mc 3,13-15) i “els envia en grups de dos”, subratllant així que no es tracta de parelles d'individus, sinó de comunitats de persones. De fet, “els Dotze” representen les dotze tribus d'Israel i, per tant, són caps de tribu. Tanmateix, segons el Còdex Beza, no els envia a missió com a representants d'Israel, sinó com a “deixebles” seus. Per a la difícil tasca que els encarrega, “els confereix autoritat sobre els esperits, els immunds”, a saber, sobre tota mena d'ideologies fanàtiques contràries al projecte de Déu. Com a caminants de llarg recorregut, han de portar bastó i les sandàlies ben calçades, però han de confiar en l'hospitalitat de les persones a qui van a visitar: “Ni sarró, ni pa, ni xavalla a la faixa.” Salta a la vista la quarta ordre posada en estil directe, a diferència de les tres precedents. Segons el text normal, l'ordre és molt clara i directa: “No us poseu dues túniques”; Beza, en canvi, ho presenta com una eventualitat: “No fos cas que us poséssiu dues túniques”, és a dir, que no tingues-

sin la temptació de comportar-se com els rics. Jesús no els marca cap casa/localitat determinada: “On-sevulla que entreu, quedeu-vos allí, fins que sortiu d'allí.” Per tant, no es tracta d'anar d'un lloc a l'altre, sinó de conviure amb les persones que els donin acollida i de confiar plenament en la seva hospitalitat. S'han de presentar sense mitjans, com a pobres, i compartir amb ells d'allò que els ofereixin. En cas que, donant per suposat, siguin molts els qui no els rebin ni els escoltin, “tots quants no us rebin ni us escoltin”, amb un gest usual entre els jueus quan venien de territori pagà, s'han d'espolsar la pols dels peus, acusant els habitants d'aquella casa que, per culpa seva, el diàleg no ha estat possible, a fi de fer-los reflexionar. No segueixen, tanmateix, estrictament les instruccions que Jesús els havia donat: “Proclamaren que es convertissin (com feu Jesús, 1,15), expulsaren molts dimonis i untaren els malalts amb oli, a fi de curar-los” (3,15). Quan tornin “els apòstols/enviats”, Jesús els en farà retre comptes (6,30-31 Beza). ■

Diumenge XV de durant l'any

Lectura primera

Am 7,12-15

Ves a profetitzar al meu poble

Lectura de la profecia d'Amós

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: “Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.” Amós li respongué: “Jo no soc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo soc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: ‘Ves a profetitzar a Israel, el meu poble.’”

Salm responsorial

84

Jo escolto què diu el Senyor:
Déu anuncia la pau al seu poble.
El Senyor és a prop per salvar els
seus fidels, i la seva glòria habitarà
al nostre país. R.

*R. Senyor, feu-nos veure el vostre
amor,
i doneu-nos la vostra salvació.*

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;
La fidelitat germinarà de la terra,
i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.
La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura segona

Ef 1,3-10

Déu ens elegí en Crist abans de crear el món

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

Al·leluia

*Que el Pare de nostre Senyor Jesucrist
il·lumini els ulls del nostre cor
perquè coneguem a quina esperança ens
ha cridat.*

Evangelí

Mc 6,7-13

Jesús comença d'enviar els dotze

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies

per calçar. I els deia: “A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espoleu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.” Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 3

Juliol

14. DIUMENGE

Diumenge XV de durant l'any, Verd.

Lectures: Amós 7,12-15 / Salm 84 / Efesis 1,3-10 / Marc 6,7-13

SANTORAL: Adela, viuda; Camil de Lel·lis, rel.; Francesc Solano, prev.; beat Gaspar Bono, prev.

15. DILLUNS

Sant Bonaventura, b. i dr. de l'Església

(MO), *Blanc*. Lectures: Isaïes 1,10-17 / Salm 49 / Mateu 10,34-11,1

SANTORAL: Antíoc, mr.; Pompili Maria Pirotti, prev.

16. DIMARTS

Mare de Déu del Carme (MO), *Blanc*.

Lectures: Isaïes 7,1-9 / Salm 47 / Mateu 11,20-24

SANTORAL: Magdalena Albrici de Como, rel.

17. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Isaïes 10,5-7.13-16 / Salm 93 / Mateu 11,25-27

SANTORAL: Aleix, pel.; beata Anne-

ta Pelràs i comp., rel. i mr.; Justa i Rufina, vg. i mr.; Lleó IV, p.; Marcel·lina, vg.

18. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Isaïes 26,7-9.12.16-19 / Salm 101 / Mateu 11,28-30

SANTORAL: Frederic, b. i mr.; Marina, vg. i mr.; Simforosa i fills, mr.

19. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Isaïes 38,1-6.21-22.7-8 / Salm Isaïes 38,10.11.12ab-cd.16 / Mateu 12,1-8

SANTORAL: Àurea, vg. i mr.; Pere de Cadireta, rel.; Símmac, p.

20. DISSABTE

Del dissabte, *Verd*. O bé, *sant Apol·linar, b. i mr.* (ML), *Vermell*. O bé, *Memòria de Santa Maria en dissabte* (ML), *Blanc*. Lectures: Miquees 2,1-5 / Salm 10 / Mateu 12,14-21

SANTORAL: Elies, prof.; Lliberata, vg. i mr.; Margarida, vg. i mr.; Pau i Sisenand, diac. i mr.; Torlaci, b.

El Sant 17 de juliol

Aleix de Roma

Aleix era l'únic fill d'una família rica patrícia romana. Els pares, el senador Eufemià i Agalé, tots dos cristians, li havien escollit esposa, tot i que ell tenia la intenció de renunciar a la seva riquesa i honors. Finalment, Aleix decideix complir la voluntat dels pares, amb la sorpresa que la mateixa nit de noces, la núvia li dona permís per deixar-la a canvi d'una vida dedicada a la pietat i a Déu. D'aquesta manera, el sant viatja a Síria, on viu en la pobresa i ocultant la seva identitat. Passen disset anys, en els quals adquireix certa fama per haver tingut una visió de la Mare de Déu, i es va veure obligat a tornar a casa, a Roma, ja que

vol continuar en l'anonimat.

Els pares no el van reconèixer, i el van acollir com si fos un captaire més, i Aleix va viure a casa seva disset anys més, durant els quals mai no va revelar qui era. No va ser fins al final de la seva vida (va morir el 412) quan va escriure la seva història, on explicava per què havia renunciat a la vida de riquesa i al matrimoni, i el seu viatge a Síria, tot per amor a Déu. És un sant venerat tant per l'Església ortodoxa (17 de març) com per la catòlica (17 de juliol). El seu culte es va desenvolupar a Síria i es va estendre per l'Imperi Romà d'Orient, al segle IX. És un nom molt comú als països eslaus. ■

**JAUME GONZÁLEZ
PADRÓS**

*Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis*

L'homilia no és un ministeri fàcil. Demana competència per part del qui parla i disposició a acollir per part del qui escolta

La qüestió no és el temps

Tot sovint va rebrotant el tema de l'homilia, centrant el debat en la seva durada. Fins i tot s'arriba a parlar de minuts concrets, com si totes les assemblees que escolten estiguessin en la mateixa situació cultural, intel·lectual, formativa, espiritual... Com si tots els textos bíblics fossin igualment clars o difícils d'interpretar. Com si totes les celebracions, més enllà del seu contingut o categoria litúrgica, fossin iguals.

Sacrosanctum concilium afirma que les fonts principals de l'homilia seran la Sagrada Escriptura i la litúrgia, ja que la predicació "és una proclamació de les meravelles obrades per Déu en la història de la salvació o misteri de Crist, sempre present i obrant en nosaltres particularment en la celebració de la litúrgia" (SC 35,2). I, encara, el mateix document conciliar afirma sense embuts que l'homilia forma part de la mateixa litúrgia (cf. SC 52), o sigui, que no es tracta d'un parèntesi sinó d'una acció litúrgica pròpiament dita. Això vol dir, també, que ha de tenir la proporció adequada en el marc de tota la celebració. No podem convertir l'acció litúrgica ni en una mena d'"homilia amb guarnició" ni, per contra, la predicació en un apèndix irrellevant que es pot extirpar.

Si això és així, com tota acció litúrgica, hem d'atendre a la forma i al contingut. Una homilia ha de comentar els textos sagrats, bíblics o litúrgics, i ho ha de fer

de tal manera que les paraules de l'homileta il·luminin la comprensió del que es comenta, amb vista a la participació activa i conscient de l'assemblea en els misteris sagrats i d'una vida cristiana en coherència amb els dons divins. El contingut, doncs, és important, cosa que el ministre no podrà oferir si no coneix els textos en qüestió a partir d'un estudi seriós i continuat.

D'altra banda, i atès que estem en un moment comunicatiu, una homilia fracassarà si el predicador, a més d'exposar continguts solvents, no domina l'art de la paraula, cosa que s'aconsegueix amb una praxi constant de bona lectura a fi de fornir de paraules i conceptes adequats el discurs i, alhora, amb un exercici de comunicació oral on també els gestos estan implicats. Josep Pla deia que l'art d'escriure consisteix a saber adjectivar. També l'art de parlar, en bona part. Així aconseguim predicar en color i no en blanc i negre.

L'homilia no és un ministeri fàcil. Demana competència per part del qui parla, com hem dit, i disposició a acollir per part del qui escolta. Una predicació de deu minuts monòtona i buida és d'allò més avorrit i pesat. Una altra més llarga, amarada de continguts i expressada amb art, pot esdevenir una pura delícia.

N'estem convençuts: la qüestió no és el temps. ■

El valor de la gratitud (I)

Marededeus fetes amb bambú.

FRANCESC UBACH

Em dic Francesc Ubach, missioner salesià a l'Àfrica des del 1983. Quan tenia 18 anys vaig deixar el meu poble a la província de Lleida per venir a Barcelona amb la intenció de jugar a futbol, però vaig trobar un salesià que em va fer descobrir la vocació de sacerdot. Ara agraïxo al Senyor no haver triomfat en el futbol, perquè no hauria estat tan feliç.

En els 41 anys que he passat a l'Àfrica he viscut moments molt bons amb gent que sempre ens ha estimat molt, però també moments difícils, sobretot en temps de guerra. M'han posat tres vegades les armes al pit, però sempre he tingut molta confiança en Aquell que ens envia. "No pot caure un cabell del vostre cap sense que ell ho permeti."

El moment més dramàtic va ser quan als meus companys de la comunitat de Korhogo (jo estava absent) els van tancar en un contenidor metàl·lic en ple dia. Se'n van sortir perquè els cristians de la ciutat es van manifestar massivament reclamant-ne l'alliberament.

S'ha de dir que un temps abans

totes les esglésies no catòliques i les sectes havien fugit de la zona ocupada. Només vam quedar les cinc parròquies catòliques; no vam voler sortir amb els militars francesos que ens van venir a recollir i ens van donar unes hores per partir. Un feligrès un dia em va comentar: "Ara entenc les paraules de Jesús quan diu que el Bon Pastor no abandona les ovelles quan veu venir el llop."

Us vull parlar d'una alegria molt gran que em van donar els nois d'un taller, que jo havia començat els primers anys a Duékoué. Veia que durant les vacances la joventut perdia molt de temps. Vaig reunir uns quants nois per fer creus amb la closca de coco amb serres metàl·liques i llimes. Treballàvem sota els arbres i cada dia teníem més interessats per aquesta feina. Més tard, ens vam instal·lar en un magatzem abandonat i vam augmentar el nostre repertori: clauers, arracades, collars, braçalets... Tot això es venia i permetia als joves guanyar el necessari per al curs escolar: podien comprar llibres i llibretes, pagar les inscripcions, etc.

Després va començar la guerra a Costa d'Ivori i jo vaig ser destinat a Korhogo i després a altres països. Disset anys més tard vaig tornar a Duékoué (ara fa tres anys) i vaig trobar el taller en pèssimes condicions. Durant aquest temps els que havien treballat al taller eren adults, d'entre 28 i 48 anys. Havien fet un grup de Whatsapp: "Les croitiers du Père Cisco". De seguida vaig posar-hi les fotos del taller amb el sostre fet malbé. ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

No et quedis sense plaça i reserva ja amb els preus especials per als membres del Club Nous Amics!

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. **93 122 67 00**

Cartes

“Canta y sé feliz”

Han passat cinquanta anys d'ençà que Peret va representar Espanya al Festival de la Cançó d'Eurovisió amb el tema *Canta y sé feliz*. Una cançó amb molts missatges que, cinquanta anys després, continuem aplicant a la nostra vida.

Peret va ser un home que a través de la música va portar alegria a tothom. Va ser un home que es va convertir a l'Església evangèlica de Filadèlfia. Va aixecar quatre esglésies: dues a Barcelona i dues a Mataró, la seva ciutat natal. Deia que a casa seva hi havia molts llibres, però el seu text de capçalera continuava sent la Bíblia. La dècada dels vuitanta la va dedicar a visitar malalts i presos, i a anunciar l'Evangeli. Tenia molt clar que tan sols hi ha un Déu per a tota la humanitat.

A Peret el vaig conèixer molt bé, ja que era el meu oncle. Sempre em deia: “Només hi ha un Déu: el de la vida, el de l'amor, el de la pau i el de l'alegria.” Així era Peret, un home bo que va ajudar molta gent. Som molts els qui hem cantat i ballat les seves cançons. Va estar tocat per una “vareta màgica” per donar-li ritme a la terra. Enguany commemorem també els deu anys de la mort del “rei de la rumba”. Recomano les cançons de Peret a tots els lectors del setmanari, perquè, com ell deia, “canta i sigues feliç”.

JOSEP FAJARDO FERNÁNDEZ

L'aigua sí que cau del cel

Contràriament a la frase de la campanya contra la sequera que va llençar la Generalitat, que deia “L'aigua no cau del cel” i que vam llegir constantment, avui, gràcies a les importants pluges que hem tingut, podem assegurar que l'aigua sí que cau del cel. De la mateixa manera que el 2008, el conseller Baltasar, en una visita a Montserrat, va manifestar que, encara que era agnòstic, havia demanat a la Moreneta que plugués i va ploure molt.

Igualment, aquest any, davant de la gran sequera, les nombroses pregàries de devots cristians a les esglésies demanant que plugués han estat escoltades. Donem-ne gràcies al Senyor.

GENÍS DE TERA DOMENECH

Resolució de conflictes

Els conflictes bèl·lics d'Ucraïna i Palestina, entre d'altres, amb violacions molt greus del dret internacional, exigeixen esforços per part de tots per solucionar-los. És absolutament necessari que la societat civil s'oposi fermament a qualsevol conflicte armat, tot exigint als seus representants la recerca sincera de vies pacífiques.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Memòria per a sant Ferran

Còrdova ha recordat sant Ferran. El 29 de juny del 1236 el rei Ferran III va reconquerir Còrdova. La retornava a la cristiandat, la reintegrava a “les Espanyes” i donava un impuls nou a la ciutat, que va passar a ser la capital de la frontera amb el regne de Granada. Ens va donar Fur que va permetre repoblar Còrdova, va crear catorze barris amb les corresponents parròquies i quatre convents i va quedar-s'hi fins a assegurar-ne la defensa.

Còrdova, però, ha mostrat un cert menyspreu cap a aquesta fita històrica i la seva memòria. La Reial Germandat de la Puríssima Concepció de Linares Coronada és la gran referència de sant Ferran a Còrdova i la que millor ha tingut cura de la seva memòria. A la talaia mora, convertida en santuari, Ferran III va dipositar-hi la Mare de Déu de Linares.

La germandat organitza l'Exaltació a sant Ferran, que enguany ha correspost a Julián Hurtado de Molina Delgado, advocat i cronista oficial de Còrdova. Va destacar els tres llocs cordovesos que deuen la seva existència al rei i a la Reconquesta: el capítol de la catedral, el consell o ajuntament, creats pel monarca, i la mateixa mesquita-catedral que es conserva gràcies a l'exigència de Ferran III de salvar-la de la destrucció, per a la qual cosa va signar una capitulació modèlica amb els musulmans que va evitar destruccions i saquejos. Julián va anunciar que l'Ajuntament col·locarà una estàtua de sant Ferran a l'entorn de l'Alcàsser, saldant un deute històric amb la memòria d'un monarca tan transcendental que només tenia una imatge en una fornícula de la portada de l'església de Sant Francesc i un carrer.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Radiografia de les persones que viuen al carrer a Barcelona

Arrels Fundació reclama espais de baixa exigència arreu de la ciutat

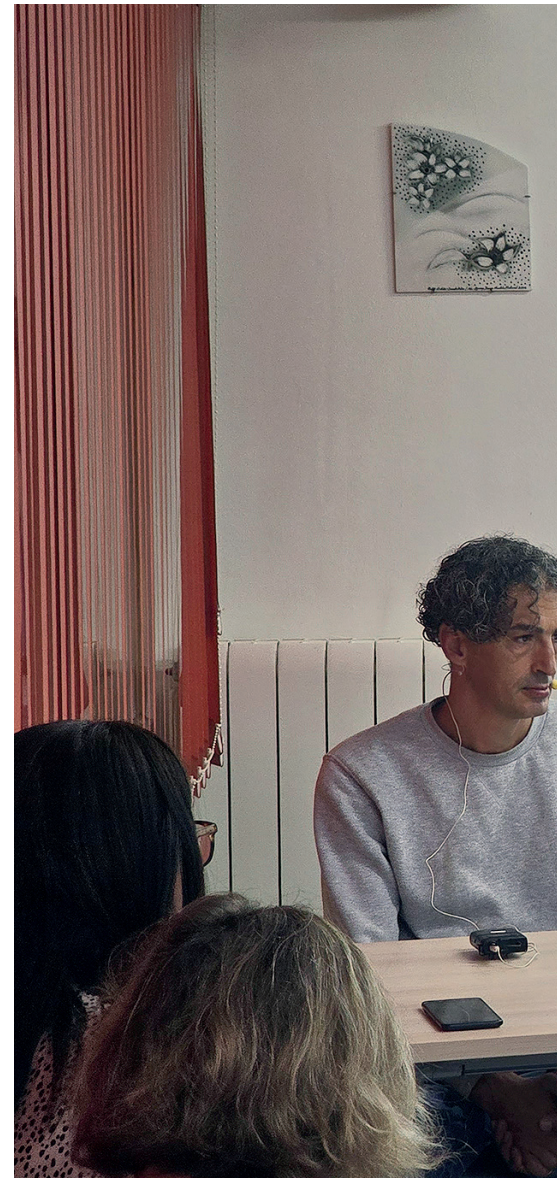
CARME MUNTÉ MARGALEF

BEATRIZ FERNÁNDEZ
 “Cal una actuació ràpida perquè sigui més fàcil revertir la situació”

A Barcelona hi ha cada vegada més persones que dormen al carrer. En són 1.384, segons revela el darrer recompte d'Arrels Fundació, del 13 de desembre del 2023; la xifra més alta des del 2008, quan van començar els recomptes. I és una xifra de mínims, alerta l'entitat, perquè “si bé vam arribar per primer cop a recórrer els 73 barris de la ciutat, hi ha persones que es refugien i es protegeixen en llocs inaccessibles i més si hi ha inclemències meteorològiques, com la forta ventada de la nit del 13 de desembre de 2023”.

Arrels Fundació no es queda només amb la dada del recompte, sinó que des del 2016 elabora entrevistes a les persones que dormen al carrer per tal de fer una radiografia acurada del sensellarisme a Barcelona, que de forma global afecta més de 4.800 persones. La darrera enquesta la van fer els dies 13, 14 i 15 de juny del 2023 als carrers de Barcelona i als locals de tretze entitats socials. Hi van participar 381 persones voluntàries i per primera vegada les entrevistes es van fer de dia.

A partir de les respostes de 685 persones, Arrels ha elaborat l'edició 2023 de l'informe *Viure al carrer a Barcelona. Radiografia d'una ciutat sense llar*. “Comptem amb més gent entrevistada i més respostes de qua-

litat”, va explicar Beatriz Fernández, que el 3 de juliol, en roda de premsa, s'estrenava davant dels mitjans com a nova directora de l'entitat.

I què revelen les principals dades de l'informe? En primer lloc que el fenomen de les persones que dormen al carrer continua tenint un perfil molt masculí, amb una mitjana d'edat de 43 anys i en un 74% immigrant. Les dones només suposen el 9%, una dada molt baixa que s'explica perquè abans d'acabar al carrer acostumen a buscar altres alternatives possibles, si bé quan no se'n surten la seva situació acostuma a ser més greu.

Pel que fa a la seva procedència, el 54% de les persones que viuen al carrer han nascut en països extracomunitaris i només un 13% ha nascut a la mateixa ciutat de Barcelona. En relació amb les motivacions del fet migratori, més del 60% manifesten

Agustí Codinach

Saïd i Beatriz Fernández durant la roda de premsa, el 3 de juliol.

que van marxar del seu país per motius socioeconòmics. “La meua idea quan vaig venir a Barcelona era buscar feina, però és molt difícil quan no tens mitjans, ni ajudes ni recursos”, va manifestar durant la roda de premsa el Saïd, una persona sense llar atesa per Arrels Fundació.

Un capítol a part el mereixen els joves, que presenten una especial vulnerabilitat. Així, el 15% de les persones que viuen al carrer a Barcelona són joves entre 18 i 29 anys, en la seva majoria immigrants (76%), en un 39,6% d’origen marroquí i un 34% viuen al carrer després d’haver viscut en un centre per a infants o joves. El 61% no havien rebut cap mena d’atenció social els últims sis mesos.

Com va exposar Beatriz Fernández, com més temps passen al carrer més difícil és que aconseguixin revertir la situació. Actualment, la

mitjana és de 4 anys i 5 mesos. L’informe també revela que un 81% de les persones entrevistades no havien rebut cap mena d’atenció social durant el seu primer mes al carrer. “No només cal prevenció, sinó que cal una actuació ràpida perquè sigui més fàcil revertir la situació”, va manifestar la directora d’Arrels.

Un cop feta la radiografia del sensellarisme a Barcelona, la responsable d’Arrels Fundació va reclamar polítiques fermes de feina i habitatge, així com més espais a Barcelona de baixa exigència on les persones puguin pernoctar —de fet és un dels punts que preveu la *Llei de mesures transitòries i urgents per fer front i erradicar el sensellarisme*, en compàs d’espera per culpa de l’acabament precipitat de l’anterior legislatura. “Calen espais segurs arreu de la ciutat”, va prosseguir Fernández, alhora que es va sumar a la crida

d’entitats com Càritas perquè els ajuntaments compleixin la normativa d’empadronament.

La directora d’Arrels Fundació va indicar que el sensellarisme no genera un problema de convivència, i va demanar que les ordenances de l’Ajuntament de Barcelona siguin respectuoses amb les persones que viuen al carrer: “Hem demanat de poder dir-hi la nostra, en l’ordenança del Pla Endreça de Barcelona. Estem a l’expectativa que l’Ajuntament ens cridi.” I va remarcar que els sis mesos d’estança límit en un allotjament temporal d’urgència, tal com planteja l’Ajuntament, és insuficient. “No es pot concebre que en sis mesos una persona pugui establir-se i viure de forma autònoma. Els recursos s’han d’adaptar a les necessitats de les persones i, per tant, han d’incloure temps més realistes.” ■

El terratrèmol de Síria sacseja la generositat dels benefactors d'ACN Espanya 2023

Ucraïna, el país més ajudat, i Àfrica, el continent amb més projectes

L'Església catòlica a Ucraïna, compromesa amb el poble.

BLANCA TORTOSA
ACN

El 2023 ha estat un any de gran generositat per part dels benefactors d'Ajuda a l'Església Necessitada (ACN) a Espanya. El terratrèmol de Síria del 6 de febrer del 2023 va sacsejar la caritat dels nostres donants fins a assolir un total de 15.801.026 euros per sostenir aquesta i altres comunitats cristianes afectades durant tot l'any, cosa que ha suposat un 17,2% més que l'aconseguit el 2022 (13.479.191 euros).

Durant l'any passat, més persones han confiat en ACN fins a esdevenir nous benefactors i només a Espanya 5.314 persones han donat per primer cop a la nostra institució. Cosa que suposa un 69,3% més que el 2022. A escala internacional, la fundació pontifícia manté el nivell d'ingressos dels anys anteriors, amb ingressos de 143,7 milions d'euros rebuts en donatius i herències durant 2023.

En un missatge dirigit als benefactors, la presidenta executiva internacional d'ACN, Regina Lynch, afirma que "un any més aquestes xifres són reflex d'un veritable miracle. Per això, aquest resum anual d'activitats és abans que res una oportunitat per donar gràcies a Déu".

El país que va rebre més ajuda d'ACN el 2023 va ser Ucraïna, per segon any consecutiu, amb 7,5 mi-

lions d'euros, en un moment en el qual l'Església catòlica ucraïnesa intenta curar les ferides de l'ànima de les persones traumatitzades per la guerra i d'acompanyar-les en el seu patiment pel conflicte en curs. La segueixen Síria, amb 7,4 milions, i el Líban, amb més de 6,9 milions.

A escala regional, Àfrica va ser la regió que va rebre més ajuda, amb gairebé un terç dels recursos destinats a projectes, un 31,4%. "En xifres aproximades, aquest continent alberga un de cada cinc catòlics i gairebé un terç de tots els seminaristes del món. A més, la propagació del terrorisme i l'extremisme islàmic en alguns dels seus països, sobretot a la zona del Sahel, són un motiu de gran patiment i dolor per als cristians en aquest continent", explica Lynch.

El Pròxim Orient, amb un 19,1% de les ajudes, és la segona regió que rep més suport. Un 17,3% dels fons van ser destinats a Àsia-Oceania, especialment a l'Índia, país en el qual ACN ofereix el major nombre de beques d'estudi a sacerdots i religioses.

Durant l'any passat, gràcies a la contribució dels benefactors dels 23 països on ACN té presència, es va donar suport a un total de 5.573 projectes, a 1.235 diòcesis de 138 països. A més, la fundació va donar suport a 40.767 preveres, cosa que significa que un de cada deu sacerdots del món va rebre ajuda d'ACN.

Mirant el futur, Lynch explica: "El 2024 estem centrant-nos cada cop més en la necessitat d'assistència pastoral i tractament professional per a persones que han patit traumes arran de les guerres i la persecució terrorista. Ens agradaria continuar incrementant la nostra ajuda en aquest àmbit." "Així mateix, voldríem intensificar la nostra ajuda en la regió del Sahel, on s'estén el terror jihadista i els cristians són, cada cop més, víctima de violència", conclou. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Els pensaments transcendent ajuden a la maduració del cervell

Flickr / San José Public Library

Les universitats de Califòrnia han dut a terme un estudi amb adolescents.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És el que s'afirma en un article publicat a *Scientific Reports*, signat per la psicòloga americana Rebecca J. M. Gotlieb juntament amb els seus col·laboradors de les universitats de Califòrnia, fruit del seu treball d'investigació amb entrevistes fetes a 65 adolescents d'entre 14 i 18 anys. És admirable, per no dir astorador, el que fan certs científics en les seves recerques. Per què volen trobar una resposta a la maduració del nostre cervell en l'etapa de l'adolescència?

Això és el que ha fet aquest grup d'investigadors. Per pensaments transcendent entenem la pràctica de mirar més enllà del context immediat de qualsevol succés per entendre els significats i les implicacions més profundes que puguin tenir, és a dir, que van més enllà dels aspectes quotidians, bo i centrant-se en qüestions filosòfiques, com la naturalesa de l'existència, el propòsit de la vida, la moralitat de les accions i, afegiríem nosaltres, el pensament de l'existència d'un Déu creador i provident que intervé en tot el que s'esdevé.

L'experiment es feu considerant diversos anys de la vida dels investigats. Els explicaven històries reals i van obtenir imatges dels seus cervells mitjançant una ressonància magnètica funcional. Dos anys més tard repetiren, fent-los una altra ressonància magnètica i dues més encara

en els tres anys següents. Les dades obtingudes van permetre veure com havia anat canviant la connectivitat del cervell en un període de cinc anys. Arribaren a la conclusió que els adolescents que més havien tingut pensaments de debat interiorment el que se'ls havia narrat, havien incrementat la coordinació entre dues àrees del cervell: la del control executiu de l'escorça frontal i la xarxa neuronal implicada en la capacitat de tenir pensaments sobre un mateix.

Potenciar els pensaments transcendent afavoreix el desenvolupament de la identitat personal, establint així objectius vitals en relació amb l'entorn on es viu. I què hi direm nosaltres? El pensament de l'existència d'un Déu transcendent és també un pensament transcendent i, per tant, també ha de contribuir a millorar el desenvolupament del cervell. ■

TRADICIONS GASTRONÒMIQUES

Cuinar el pop i el rèmol

Flickr / Fernando

El pop s'ha de tallar a trossets i adobar-lo amb pebre vermell i una mica de sal gruixuda.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Arxiver dels Caputxins

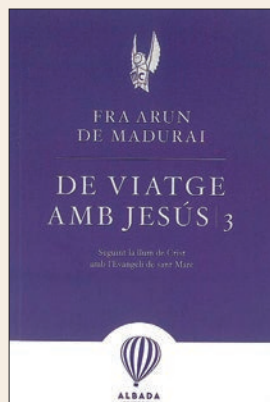
Com sabem, el pop és un animal de mar que té una multiplicitat de braços, però que, tanmateix, la seva cocció no és pas massa fàcil. Per guisar-lo cal, prèviament, escaldar-lo tres vegades seguides, amb aigua bullent —amb sal, una ceba i unes fulles de llorer— i, després, s'ha de posar a coure dins d'una marmita durant una hora, fins que el pop estigui ben estovat. Quan

es treu del foc, el pop s'ha de tallar a trossets i amanir-lo bé amb oli d'oliva i, inexcusablement, adobar-lo amb pebre vermell i una mica de sal gruixuda. També es pot presentar a taula guisat el pop a la cassola amb patates i ceba, i amb un parell de tomàtocs, un parell de fulles de llorer, sal i oli d'oliva. Es tracta d'un plat força senzill, però molt gustós i molt agraït pels comensals dels refectoris conventuals i monàstics.

Pel que fa al rèmol (l'lat. *Rhombus maximus*; cast. rodaballo), és un peix semblant a l'oblada i al turbot. Fa un cos arrodonit i molt aplanat, agraït amb una forma molt característica que li permet de camuflar-se en els fons marins. El rèmol és molt ric en proteïnes i vitamines d'alta qualitat i és, a més, un peix de textura més aviat seca i de fàcil digestió que anti-

gament se solia guisar rostit al forn, untat lleugerament amb oli, durant un quart llarg i, després, se servia a taula guarnit amb alls trossets i fregits i acompanyat de naps i més recentment de patates. El rèmol també es pot coure a la brasa: una volta netejat el peix, es remulla amb suc de llimona, se salpebra i s'unta bé amb oli d'oliva abans de posar-lo damunt de la graella.

El rèmol fou un peix molt apreciat en la cuina conventual i monàstica d'aquelles cases religioses situades a prop del litoral, car fou esguardat com el més exquisit dels peixos plans, que se solia pescar en els mesos més càlids, entre l'abril i el juliol. Al l'article vinent us vull parlar, si Déu vol, sobre altres maneres de guisar el peix, especialment per als plats de dies de festa. ■

FRA ARUN DE MADURAI

De viatge amb Jesús (3)

Editorial Albada, 2024, 272 pàg.

Després de la bona acollida dels dos llibres anteriors, fra Arun torna a proposar un viatge inspirador a través de les pàgines de l'Evangel·li, aquesta vegada de la mà de sant Marc. L'autor ens convida a descobrir l'amor incondicional de Jesús.

Llibres més venuts el mes de JUNY

+claret

JOSEP MARIA ESQUIROL

L'escola de l'ànima
Quaderns Crema

JAUME DURAN

El claustre interior
Publicacions de l'Abadia de Montserrat

JUSTINO MARTÍNEZ

Històries per a viure
Editorial Claret

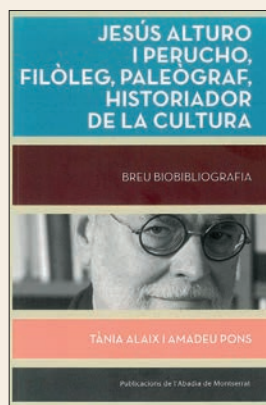

PEDRO MORENO MAGRO

Caminando a la luz del Evangelio

Editorial San Pablo, 2024, 240 pàg.

Selecció d'alguns articles escrits pel sacerdot Pedro Moreno i publicats a la revista *Cooperador Paulino*. Són senzilles reflexions, il·luminades per l'Evangel·li, que ens orienten i guien en el nostre camí cristià.

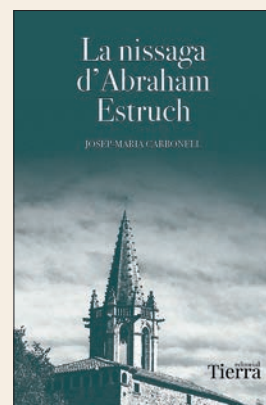

TÀNIA ALAIX i AMADEU PONS

Jesús Alturo i Perucho, filòleg, paleògraf, historiador de la cultura

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 160 pàg.

Aquesta biobibliografia del Dr. Jesús Alturo és un homenatge a la seva dilatada i fecunda trajectòria intel·lectual i com a professor universitari.

JOSEP-MARIA CARBONELL

La nissaga d'Abraham Estruch

Editorial Tierra, 2024, 392 pàg.

Trepidant història familiar que té lloc entre l'Empordà, París, Nova York i Auschwitz, on l'autor explora temes com el sentit de la vida, l'existència de Déu, el misteri del dolor i el mal i, seguint el *Càntic dels Càntics*, el més important de la vida: l'amor.

CRÍTICA DE TEATRE

Wajdi Mouawad grata en la ferida.

ANDREU SOTORRA
andrusotorra@gmail.com

Miriam Moukhles i Guillem Balart protagonitzen "Tots ocells", de Wajdi Mouawad, al Teatre La Biblioteca.

El director Oriol Broggi (Barcelona, 1971) i el dramaturg i també director Wajdi Mouawad (Dayr al-Qamar, Líban, 1968) és com si fossin germans de sang. Totes les obres del dramaturg d'origen libanès s'han vist en versió catalana amb La Perla 29. Algunes, al mateix temps que Mouawad les estrenava al parisenc Théâtre de la Colline que dirigeix. D'altres, com *Tots ocells*, set anys després.

Però les circumstàncies actuals del greu conflicte entre Israel i Palestina fan que *Tots ocells* sigui més punyent que mai i Wajdi Mouawad grata en la ferida tenint com a base l'amor i l'odi entre jueus i palestins. L'autor té com a protagonistes dos joves que es troben a la biblioteca de la Universitat de Colúmbia. I al seu voltant, una sèrie de personatges (pares, avis...), que recorden una altra obra, *Incendis*.

El jove protagonista és Eitan, un berlinès d'origen jueu resident a Nova York, estudiant de l'ADN humana. La jove protagonista és Wahida, estudiant sobre una tesi d'un savi humanista del segle XVI, una noia d'origen àrab, també resident a Nova York, a qui van obligar a convertir-se de l'islam al cristianisme. L'enamo-

rament de la parella desemboca en un viatge dels dos a Israel. Però un atemptat terrorista deixa el jove en estat de coma i això fa que els seus pares vagin d'Alemanya a Tel-Aviv on descobreixen el passat familiar i la presència de la Wahida. La confrontació de creences esclata.

L'autor Wajdi Mouawad sempre es mou a l'ombra de la seva circumstància personal: ell mateix i els seus pares van fugir el 1977 de Beirut a París, per esquivar la guerra del Líban, i després es van establir al Quebec. En les seves obres hi ha sempre la recerca dels orígens i, sobretot, la reflexió sobre les actituds dels avantpassats enfrontats als conflictes que els han envoltat al llarg del temps.

Tots ocells és una obra monumental, no només per la durada (tres hores i mitja de discurs intens, amb entre-acte inclòs) sinó pel seu contingut, un potent debat sobre l'amor familiar i el llast dels prejudicis. I una obra així només és possible amb un repartiment estel·lar, començant pels dos joves, Guillem Balart i Miriam Moukhles. I també qui els envolta, sobretot, Joan Carreras i Clara Segura. Tots, sota una direcció d'Oriol Broggi plena de matisos. Temporada d'estiu exhaurida. Torna al setembre. ■

AMB BON HUMOR

"TOTS OCELLS",

de Wajdi Mouawad

TRADUCCIÓ: Cristina Genebat

DIRECCIÓ: Oriol Broggi

INTÈRPRETS: Guillem Balart, Xavier Boada, Joan Carreras, Màrcia Cisteró, Marissa Josa, Miriam Moukhles, Xavier Ruano i Clara Segura

Festival Grec 2024 i La Perla 29.

Teatre La Biblioteca, Barcelona.

Fins al 28 de juliol. Reposició:

5 setembre a 20 octubre.

CRÍTICA LITERÀRIA

L'origen de l'Arxiu Mas

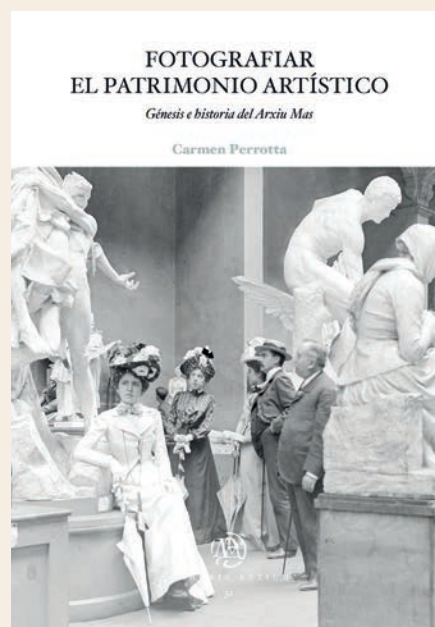
JOSEP M. GRAU PUJOL

Resum de la tesi doctoral presentada per l'autora el 2018 sobre la biografia del solsoní Adolf Mas Ginestà (1860-1936), fundador de l'arxiu fotogràfic que porta el seu nom. L'orientació per documentar les obres d'art li arribà per influència dels arquitectes Lluís Domènech i Montaner, Josep Puig i Cadafalch i Jeroni Martorell Terrats, en l'ambient del catalanisme que es vivia a la Catalunya de final del segle XIX i primer terç del XX.

Com a empresari, es proposa crear un centre per recollir les imatges dels principals monuments de Catalunya, i posteriorment de la resta de l'Estat, amb un fitxer descriptiu organitzat de forma sistemàtica, seguint la classificació decimal de les biblioteques. A més del seu fill Pelai, comptava amb treballadors i delegats territorials per poder abastar la geografia peninsular. Primer, participa en l'Inventari Artístic de Catalunya i després en el Repertori Iconogràfic Espanyol. El llibre descriu el desenvolupament de l'ingent tasca, les dificultats per arribar als llocs de muntanya amb mules i cavalls, el proveïment dels materials fotogràfics, la petició de permisos eclesiàstics...

A partir dels anys vint i trenta té nombrosos encàrrecs dels hispanistes americans, que valoren la qualitat del seu catàleg i la documentació que aporta. No oblidem que cada imatge va acompanyada d'una fitxa descriptiva i si l'original té algun defecte, torna a demanar-ne un altre. El 1941, l'Arxiu el compra la casa de xocolata Amatller i es constitueix l'Institut Amatller d'Art Hispànic, tot i que hi va haver intents de Madrid per adquirir-lo. Moltes obres es perderen durant la guerra civil i les fotografies en són l'únic testimoni gràfic.

El llibre ressegueix les diferents campanyes realitzades arreu de la península, de forma cronològica, i honora l'esforç de la família Mas en la divulgació de la història de l'art. Esperem veure en un futur el volum traduït al català, encara que sigui de forma digital. ■

CARMEN PERROTTA

Fotografiar el patrimonio artístico. Génesis e historia del Arxiu Mas
Universitat de Barcelona, 2023,
216 pàg.

UN NOU LLINDAR

L'esport,
un aliat per
construir la pau

Quin contrast el de la guerra i el de l'esport! Dues realitats que es donen al mateix temps i una serveix per destruir persones amb injusta agressió i l'altra, per construir fraternitat amb sana esportivitat.

Dos mons difícils de reconciliar en temps de conflicte bèl·lic, però que haurien trobar-se i fer la pau. Ho veiem en els macroespectacles que reuneixen milions de seguidors i l'oportunitat d'un seguiment pacífic d'ells. "L'esport és un mitjà per construir la societat i ens ensenya el valor de la fraternitat."

En temps dels campionats mundials i europeus, aquí, a Mallorca, hem tingut l'experiència de compartir els valors "humanitaris" del

Palma Futsal, quan en ocasió de fer l'ofrena de les dues copes, europea i mundial, a la Mare de Déu de Lluc, guanyades en dues ocasions i com a signe d'agraïment, hem gaudit del bon tracte tant del director i directius, com dels jugadors i l'entrenador. El mateix vam experimentar en l'audiència amb

el papa Francesc a Roma el mes de febrer i la recent trobada amb l'escolania del santuari de Lluc. El papa Francesc ha mostrat sempre el seu afecte per l'esport, i així ho volem fer també nosaltres, ja que aquest mitjà "és una oportunitat per al diàleg, la comprensió i l'enriquiment humà recíproc".

I, com fa sempre, demanant una pregària per ell en aquest camp d'esport on Déu l'ha posat, perquè "pugui jugar un partit honorat i valent per al bé de tots". L'esport i l'exercici físic és el gran antídote contra molts problemes físics, psíquics i espirituals, és un formidable aliat per construir la pau, sempre que transmeti unitat i cohesió, voluntat d'esforç, venciment personal i treball en equip.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Mercè Alonso, Laura Amado, Josep Miquel
Bausset, Pilarín Bayés, Joan Boronat, Agustí
Borrell, Ángeles Conde, Montserrat Creus, Pepe
Pedregosa, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà,
Tica Font, Antonio Gil, Jaume González Padrós,
Josep Maria Grau, Ignasi Miranda, Valentí
Miserachs, Glòria Monés, Francesc Nicolau,
Joan Pallarès–Personat, Josep Manuel Prats,
Quique, Mercè Raga, Josep Rius Camps, Valentí
Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull,
Blanca Tortosa, Francesc Ubach

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

 Agenda

Barcelona

MONESTIR DE PEDRALBES

El **diumenge 14 de juliol**, a les 11.30,
visita *Tresors del monestir*: reconstruc-
ció de la història de la comunitat a
través dels seus objectes, personatges
destacats, relacions amb l'exterior,
el seu món devot i la vida quotidiana
al cenobi.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 14 de juliol**, a les 17.00,
concert de Four Seasons Strings diri-
git per David Amador. Cançons pop i
bandes sonores. Taquilla inversa (c/
Consell de Cent, 293 - Barcelona).

MARE DE DÉU DEL CARME

El **dissabte 20 de juliol**, a les 17.00,
sortida de la processó des de la par-
ròquia de Sant Miquel de Barcelona;
a les 19.30, missa; a les 20.30, actu-
ació musical. Presideix el bisbe Javier
Vilanova.

Girona

CONCERT

El **diumenge 14 de juliol**, a les 12.00,
concert del trio Blanc i Negre amb
obres de Pergolesi, Viadana, Bach
i Mozart a l'església parroquial de
Monells.

FRA OCTAVI VILÀ

El **diumenge 14 de juliol**, a les 13.00,
el bisbe fra Octavi Vilà presideix la
missa al santuari de la Mare de Déu
de la Font de la Salut de Sant Feliu
de Pallerols.

POESIA

El **diumenge 14 de juliol**, a les 20.00,
homenatge a la poetessa Montserrat
Vayreda *La sensibilitat de la tramunta-
na*, paraula i música amb Martí Pera-
ferrer i Glòria Vila a l'església de Sant
Miquel de Fluvià.

Sant Feliu de Llobregat

LITÚRGIA

Del **dilluns 5 d'agost al dissabte 10**,
II Trobada d'Animadors de Cant per
a la Litúrgia a Montserrat amb Mont-
serrat Vilar ([https://trobadesanima-
dorsdecant.cat](https://trobadesanima-
dorsdecant.cat)).

Solsona

DIÀLEG INTERRELIGIÓS

El **dissabte 20 de juliol**, a les 19.00,
conferència *La pau sempre és possible*
amb el bisbe Francesc Conesa i Jaume
Castro (Comunitat de Sant'Egidio) a
la sala dels Sants Màrtirs del palau
episcopal de Solsona.

Tarragona

SANTA ROSALIA

El **dilluns 15 de juliol**, a les 11.00,
missa solemne amb l'acompanya-
ment de la Coral Santa Rosalia; a
les 20.00, processó votiva amb el
quadre de la santa a la parròquia
de Sant Pere Apòstol de Torredem-
barra.

MARE DE DÉU DEL CARME

El **dimarts 16 de juliol**, a les 12.00,
missa solemne a la Pèrgola del Port
de Tarragona; a les 19.00, processó
terrestre i marítima amb la imat-
ge de la Mare de Déu presidida per
l'arquebisbe Joan Planellas (església
parroquial de Sant Pere Apòstol del
Serrallo).

CATEDRAL

El **dissabte 20 de juliol**, a les 21.00,
concert amb Claudi Arimany i Eduard
Sánchez (flauta travessera) i Pedro J.
Rodríguez (clavicèmbal).

Urgell

FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA
DELS PIRINEUS

El **dissabte 20 de juliol**, a les 20.00,
el Jove Cor d'Andalusia interpreta
obres de Bach i Mendelssohn al Se-
minari de la Seu d'Urgell.

Vic

CONCERT D'ORGUE

El **diumenge 21 de juliol**, a les 19.00,
concert d'orgue d'Albert Tió i Puntí
a la parròquia de la Mare de Déu del
Carme de Vic amb obres Mn. Romeu,
Brahms, Messiaen i Franck.

COVA DE MANRESA

Del **dijous 1 d'agost al divendres 30**,
exercicis espirituals de mes amb Da-
vid Guindulain, s.j., i Alicia Guidonet,
f.c.m. (tel. 938 720 422).

“Mai no és tard per tornar a tenir una vida digna i creure en tu mateixa”

MERCÈ RAGA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

La Llar Rosario Endrinal és un projecte liderat per Assís, Centre d'Acollida, de la mà de l'Ajuntament de Barcelona. Es dirigeix a dones en situació de sense sostre de llarg recorregut amb multiproblematika afegida. Ens acosta aquesta realitat la directora d'Assís, Centre d'Acollida, Lara Bogni (hola@assis.cat).

Qui era Rosario Endrinal?

Aquest projecte vol ser un homenatge a Rosario Endrinal, la dona que va ser cremada viva en un caixer al barri de Sarrià-Sant Gervasi de Barcelona el 2005. Com a entitat, a partir d'aquell fet vam començar a treballar el tema de l'aporofòbia: l'odi cap a persones en situació de sense llar. Aquest projecte va néixer per protegir i donar suport a aquelles dones que es troben malvivint al carrer i que no tenen capacitats per poder-se defensar elles mateixes. Necessiten un espai segur on poder començar a refer les seves vides i un acompanyament intens per poder tornar a veure els seus drets complets i que puguin encaminar-se cap a un recorregut que les ajudi a viure d'una manera digna.

La pobresa femenina és encara més invisible?

Des del 2016 vam començar a especialitzar-nos en atenció a dones en situacions de sense llar. Les dones normalment intenten aguantar molt més temps que els homes abans d'arribar al carrer. Ser dona i viure al carrer representa una doble vulnerabilitat. Les dones que veiem al carrer són les que ja ni es poden protegir per elles mateixes. Hi ha moltíssimes dones que pateixen pobresa i vulneració de drets i que per no arribar al carrer aguanten situacions de moltes vulneracions de drets.

Quantes dones acull la llar?

L'interessant d'aquest projecte és la metodologia, que és innovadora, perquè donem una llar. Són deu dones que viuen en deu apartaments, que es converteixen en casa seva. I des de casa seva i la seguretat d'aquest llocs comença a treballar amb els temps que elles es marquen i segons les necessitats de cadascuna. Hi ha una individualització de l'acompanyament. A la planta baixa hi ha un espai comú on es pot començar a treballar la vessant comunitària d'aquestes dones, que puguin

LARA BOGNI

Directora d'Assís, Centre d'Acollida

tornar a connectar entre elles, a establir relacions socials. A partir d'aquí poden agafar confiança i començar a obrir-se un altre cop a la comunitat.

És possible recuperar l'autoestima perduda?

És clar que sí, tot i que és molt complicat perquè els traumes que han viscut aquestes dones abans d'arribar a una situació tan extrema com és viure al carrer els portaran la resta de la vida, però creiem que mai no és tard per tornar a començar a tenir una vida digna i a creure en tu mateixa. T'han de donar les condicions i has de tenir un acompanyament que t'ajudi. Nosaltres, quan parlem de sensellarisme femení o en perspectiva de gènere, no només parlem d'aquestes dones, que són l'última etapa d'un procés que es va degradant durant molt de temps. Parlem de moltíssimes dones que viuen i aguanten de portes endins situacions de violència de diferent tipus perquè no en poden sortir, perquè l'única alternativa que tenen és anar a viure al carrer. En diem “sensellarisme ocult femení” i la majoria de dones que atenem a Assís té aquest perfil. Són dones que cada dia lluiten perquè intenten endarrerir al màxim l'arribada al carrer. La situació actual i l'augment de la pobresa generalitzat en la població fa que aquest perfil augmenti.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT